

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Neumann, Sophus E.; af Sophus E. Neumann.
Titel Title:	<u>Ei blot til Lyst! : Foredrag og humoristiske Fortællinger</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : V. Thaning & Appel's Forlag, 1887
Fysiske størrelse Physical extent:	111 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Neumann.

Ei blot til Lyst.

2. Saml.

1887.

52-99

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

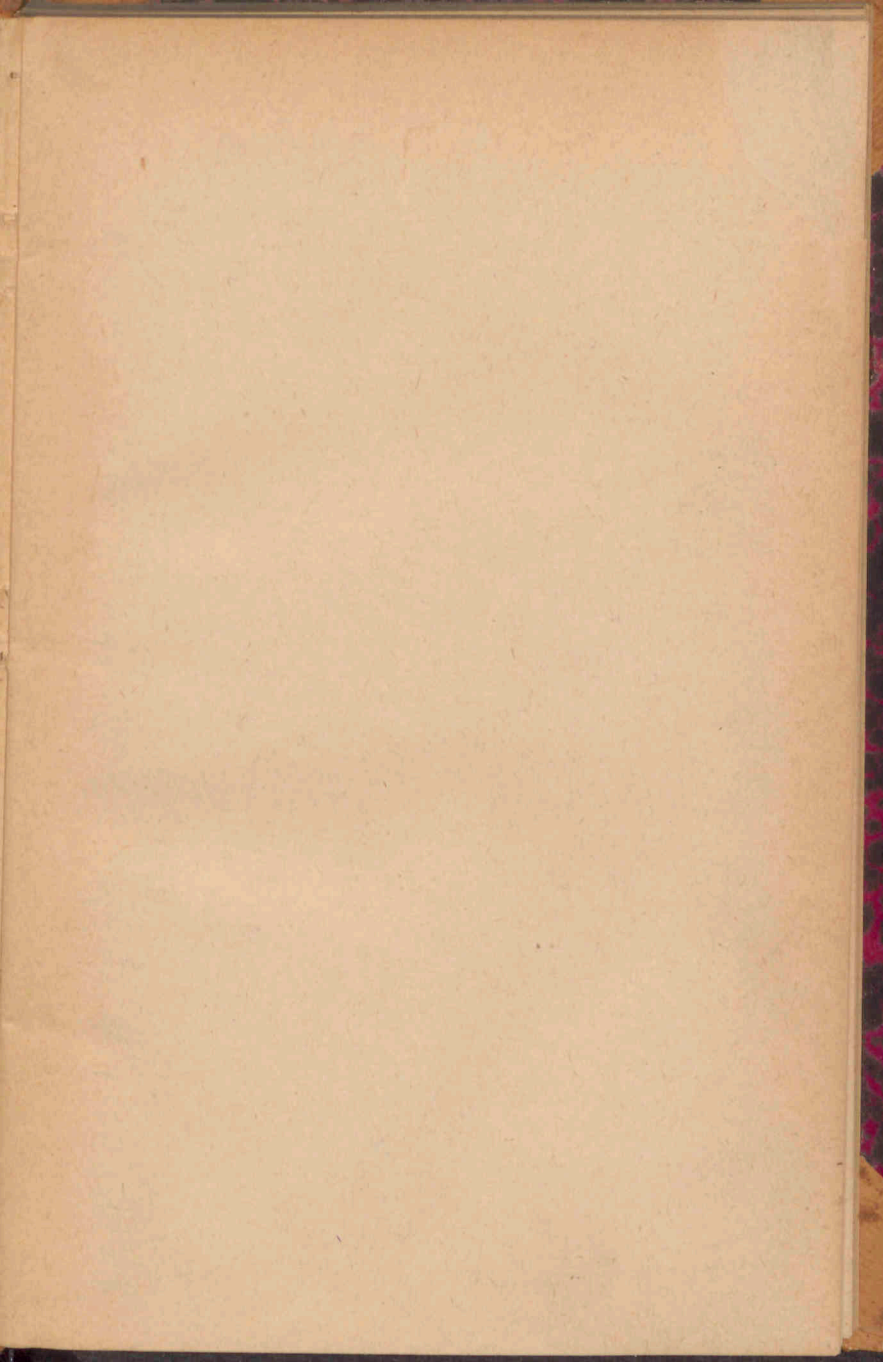
1-1 52 0 8 04558 X

Det Kgl. Bibliotek

130026483851

52-

DET K

DA

III

EI BLOT TIL LYST!

FOREDRAG

OG

HUMORISTISKE FORTÆLLINGER

AF

SOPHUS E. NEUMANN.

2. SAMLING.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

KJØBENHAVN.

V. THANING & APPEL'S FORLAG.

TRYKT HOS J. H. SCHULTZ.

1887.

PETER KNAP OG FUGLEREDEN.

Humoristisk Fortælling paa Rim.

Om Peter Knap har De maaske hørt tale?
Har De ikke! — Det er en Skandale,
at ei man før, har Dem om ham fortalt;
Historien klinger ikke galt,
ret morsomt for en enkelt Gang,
og den er fremfor Alting ikke lang.
Se Peter havde jo en Fa'er,
— det er jo Noget Alle har; —
men han var død, saa De kan tænke,
at Peters Mo'er naturligvis var Enke.
Naa! Peter voxte op, blev stor og dannet,
og gik jo i en Skole, iblandt andet;
men Noget skulde han jo være,
og saa blev Peter sat i Lære.
Hans Moder mente Skrædderprofessionen
sig egned' bedst for Peter; thi Personen
var saa spinkel bygget,
og Skrædderstemplet var som trykket

paa ham som et Fadermærke,
 (han var Skrædder vel at mærke).
 Naa! Peter artede sig vel,
 Hvad ligefrem jo var et Held;
 thi rigtignok var Mest'ren Herre,
 men Konen, hun var meget værre;
 hun skjældte høit fra Gry til silde,
 og saa var Fatter dog den Lille;
 thi Mutter havde gode Lunger
 foruden 6 uvorne Unger,
 og gav de Smaa sig til at skrige,
 ja saa var Peter Barnepige.
 Om Modstand var der aldrig Talen;
 thi Mutter brugte Fatters Alen
 med saadan Virtuositet,
 som aldrig Nogen før har set.
 En Dag, det var en Søndag — klar,
 som man jo sommetider har;
 saa skulde de i Skoven Alle,
 det kunde man for Flothed kalde;
 thi det var nok, saavidt jeg véd,
 en, hvad man kalder Sjeldenhed.
 Der var en Glæde, tør jeg mene
 og Ungerne blev' vadsked' rene
 og maatte stille til Parade,
 og fik det bedste paa de ha'de; —
 mens Mutter hun fik lavet Grøden
 istand; Rhabarber — saa blev Fløden
 heldt saadan nydelig paa Flaske
 og puttet i en lille Taske,

saa var der Steg og Bønner, Sukker,
 og noget Syltetøi i Krukker,
 lidt Brød og Smør og lækkert Sul,
 som Mutter havde gjemt fra Jul,
 og saa en rigtig liflig Most,
 med samt et Stykke Aagaards Ost.
 Alt dette blev nu pakket sammen,
 hvorpaa man gik i Fryd og Gammen
 hen til et Sted og fik en Vogn
 og rullede afsted til Skov'n. —
 Vor Peter sad paa sidste Sæde,
 han havde til sin store Glæde
 foruden en tre, fire Flasker,
 en sex, syv, otte svære Tasker.
 Han svedte som et Bæst, den Stakkel,
 og det var næsten et Mirakkel,
 at ei han smelted' underveis;
 men Mutter sagde: Peter! kneis
 og hold blot fast paa Provianten,
 thi ellers vanker der min Sandten;
 men Peter sagde ei et Muk,
 han tænkte bare med et Suk:
 Herre! Hvad skal Enden blive,
 ja, men han holdt sig dog ilive.
 Man holdt ved Skoven, og stod a'
 og det gik dog, saa saa, la la. —
 Nu gjaldt det jo om at faa spist,
 og saa blev der et Bord dem vist,
 der skulde Maden jo serveres,
 og Selskabet delikateres.

Mens Bordet nu blev gjort istand,
 saa sa'e Madammen til sin Mand,
 han skulde gaa med sine Unger,
 og høre tusind' Fugletunger,
 og Manden, som jo kjendte Tonen,
 den Poesi, der var i Konen,
 han sagde til sig selv, lad gaa
 og tog Billetten med de Smaa.
 Mens Fatter gik med sine Glutter,
 saa skulde Peter hjælpe Mutter
 med Bordets Dækning, og saa vid're,
 men saa er der en Fugl, der qvidre,
 og just som Peter hæver Øiet,
 saa skuer han, hvordan fornøiet
 en lille Fugl staar ved sin Rede
 og mader Ungerne dernede.
 Se Peter har ved sin Person
 for Fuglereder nu Passion,
 og da saa Mutter just gaar ind
 med denne Tanke i sit Sind
 at faa lidt Vand paa en Maskine,
 saa tænker Peter, Død og Pine
 om jeg i Træet nu krøb op,
 det kan jo gjøres i Galop,
 og saa' til denne lille Rede;
 jeg kan jo deiligt være nede
 til Mutter kommer med sit Vand,
 og Peter kryber op paa Stand. —
 Men Skjæbnen er jo nederdrægtig,
 det kunde jo ha'e gaaet saa prægtig

og Ingen havde mærket til'et;
 men Pokker var nu med i Spillet;
 thi just som Peter sad deroppe,
 saa saa' han Skræddermutter hoppe
 afsted, med samt Maskineriet
 og saa sad Peter deiligt i'et.
 Hvor Pokker er den Dreng dog henne?
 Ja, jeg skal ham en Lussing vende
 saa aldrig han skal glemme mig;
 han vover paa at gaa sin Vei
 saa saare jeg mig vender fra'et;
 Enhver kan jo gaa hen og ta'et,
 og Mutter slog en prober Næve,
 som vilde ham til Regnskab kræve.
 Det vidste Peter, — kun et Suk!
 forresten sa'e han ei et Muk.
 Nu vilde han la'e Skjæbnen raade;
 thi skrige turde han jo ikke
 og møde Mutters strenge Blikke,
 det vilde han paa ingen Maade,
 og mens at Mutter skjældte nede,
 saa sad han ved sin Fuglerede
 og tænkte: Peter! Peter! Nei,
 hvad vilde Du paa den Galei.
 Omsider Bordet færdigt stod
 og Fatter ikke vente lod
 paa sig og Børnene, de kom,
 saa' efter Peter dem lidt om;
 men da han intetsteds sig viste,
 saa satte de dem ned og spiste.

Nu skulde det til Uheld hænde
 at Grenens ene indre Ende,
 den var just ikke af de stærke,
 det kunde Peter ogsaa mærke; —
 han vil sig flytte lidt tilside,
 men saa han føler Foden glide;
 han vil sig holde i en anden
 Gren, men det var dog som Fanden
 stod i det, han falder,
 det gi'er et rasende Rabalder
 og Peter styrter ned i Grøden
 og vælter Steg og Sauce og Fløden,
 Alt, hvad de havde med fra By'n,
 det var et ganske rædsomt Syn.
 Hvad Fanden er dog det, sa'e Fatter
 og sank en Snaps forkert af Latter,
 nu falder Peter ned fra Himlen!
 Det Noget var for Børnevrimlen;
 men Mutter hun blev li'som elle-
 vild, og gav sig til at skjælde
 og Peter skjælved' i Ulykken;
 tænk, med Rhabarberggrød paa Ryggen
 og Sauce og Fløde ned af Laaret
 og Smør og Syltetøi i Haaret;
 der laa han med et Skaar i Haanden,
 omtrentlig ved at opgi'e Aanden.
 Men endelig saa taler Fæet:
 „Der var en Rede der i Træet,
 den vilde jeg ha'e taget, ak!
 Men saa desværre Grenen knak,

og saa gik jeg paa Ho'det ned
i hele denne Re'lighed.“

Men hvad der saa gik for sig siden,
ja, det tillader ikke Tiden
her at berette, Et er vist,
at Mutter sagde: Tak for sidst!
Og jeg tror ikke, Peter leder
saasnart igjen om Fuglereeder.

EN TOUR TIL HIMMELBJERGET

ELLER

ONKELS GRIS.

Humoristisk Foredrag.

Har De nogensinde set en Gris? Saadan en rigtig Gris; jeg mener en af dem med Hul i Ryggen, af Ler til at putte Penge i. Jeg har set mange Grise af den Slags; men Mage til Onkels Gris har jeg aldrig i mine livfødte Dage truffet paa. Den var saa stor, saa stor, stod paa fire Ben, som jo alle Grise gjør, naar de ikke ligefrem ligger ned; men saa var den saa fed, saa fed, men der var ogsaa fedet paa den hele Vinteren, og det var ikke med lutter Kobberpenge kan De tro, nej, der var rigtignok baade Sølv, Guld og Sedler. Onsdag og Lørdag var der nemlig L'hombreparti hos min Onkel. Kl. 7 mødte to gamle Venner, det vil sige, de var ikke gamle, et Par og fyrrer,

men gamle Venner var de, jeg mener af Huset. Fuldmægtig Rask og Toldkontrolleur Mollerup, — og saa skiftedes Prokurator Snap og jeg til at være 4de Mand. Det gik brillant. — Kl. 12 præcise fik Grisen sit Foder; sommetider mere, sommetider mindre, ligesom det kunde træffe; men saa meget er vist, sidst i Mai var den overmaade fed, og saa gjorde Onkel Grisegilde. Grisen skulde slagtes. Onkel betalte Maden; Mollerup, Snap og Rask gav Drikkevarerne, og jeg — gav Ingenting, det var det billigste. — Grisen blev stillet op midt paa Bordet, og nu begyndte man at fremkomme med alle mulige og umulige Forslag om hvad Grisen eller rettere dens Indhold skulde bruges til. — Det var meget svært at opnaa Enighed i den Retning, men endelig blev et Forslag af mig enstemmigt vedtaget.

En Tur til Himmelbjerget. Nu kom Forberedelserne til denne Jyllandsreise. Mollerup skulde have Permission, Rask Reisetilladelse; Onkel skulde have en Sommerfrakke vendt og et Par Støvler forsaalede, for det er Synd at købe Nyt til Reisen og Prokurator Snap skulde have Lov af sin Kone. Hun har nemlig snappet Magten fra Snap og det var nok egentlig det værste ved det Hele, for Madammen vilde nok overgive sig, men kun paa den Betingelse, at hun selv kom med paa Grisens Regning, og det kunde der jo slet ikke være Tale om; men endelig maatte jo Madammen overgive sig. Jeg tror, det var et nyt Sommeroverstykke, der beseirede Madammens

Modstand, og nu blev Dagen til Afreisen bestemt til 7de Juli. Vi tog over Land. Frokost ombord over Store Bælt; deiligt Veir. Alt gik godt, glad, munter Stemning, brillant Humeur og en Flaske fin Portvin, men det var dog ikke paa Grisens Regning. Nei, det var en gammel Bonde fra Ods-herred, der maatte af med den. I Odense var vi nemlig et Øieblik inde i Ventesalen, og der kom Fuldmægtig Rask i Lag med denne skikkelige Bondemand, som skulde besøge sin Søn i Nærheden af Frederits, og saa vil Skjæbnen, Manden glemmer sine nye Vanter; det opdager Rask og stikker dem i Lommen, og da vi saa kommer i Kupéen og kører, begynder Bonden med Et at raabe: Holdt! Gevalt! Jeg har glemt Noget paa Stationen, mine Vanter, Holdt! Rask fortalte ham da at det ikke lod sig gjøre, men man kunde jo telegrafere efter dem, bare sige det til Kondukteuren, saa kom de af sig selv, førend de forlod Jernbanen. Rask paatog sig at skaffe dem tilveie, mod at Bonden gav en Flaske fin Portvin, hvad der naturligvis ikke var noget i Veien for, thi Vanterne havde han faaet af vor Mo'er og dem vilde han da ikke miste for dobbelt saameget. Derpaa gav Rask Kondukteuren de nødvendige Instruktioner, Vanterne og en Cigar, nota bene uden at Bonden saa det, og allerede ved næste Station kom Kondukteuren til Kupéen med de Ord: Et Par Vanter, glemt i Odense, kommet pr. Telegraf; vær saa artig! Tak, sagde Bonden. Nei, det var da storartet med dette Telegrafisteri, har

de nu ogsaa overtaget Pakkeposten? Ja, det er ikke som i min Barndom, saa havde jeg aldrig faaet mine Vanter igjen.

Med Latter, Spøg, Anekdoter og alleslags Historier gik Tiden, og i den prægtigste Stemning satte vi Foden paa jydsk Grund, opfyldt af glimrende Forhaabninger om et godt Udbytte af denne himmelske Himmelbjergstur, vi fik en Kupé for os selv; der var Ingenting i Veien, men hvor længe var Adam i Paradis? Ved næste Station kom to Bønder og en tydsk Hestpranger ind til os; de diverterede os med en Slags Tobak, hvis Aroma var noget af det Forfødeligste, jeg nogensinde har lugtet, og naar saa dertil kommer en temmelig betydelig Bagage i Form af Kurve med tørrede Fisk, saa skal jeg ikke nægte, vi begyndte at se lidt betænkelige til hverandre, idet vi alle som En udbrod et svagt: Puh! Nei fy for Satan!

„Skal D'Hrr. langt?“ spurgte Fuldmægtig Rask, i det Haab, at man vilde svare nei; men til vor store Skuffelse tog Tydskeren Ordet paa sit Gebrockne:

„Ja, jeg gaar nach Skanderburg. Der har jeg en Hest verkaaft, so en Hest har man aldrig set Magen til. Den ganske Stadt skal sig forundre derüber, naar jeg kommer op paa Hesten sin Ryg. De Herren skal villeicht ogsaa nach Skanderburg?“

Og saa gik Passiaren til næste Station. Mer Reiseselskab; en Bondemand og to Koner, om det var hans begge to, skal jeg lade være usagt; jeg mener naturligvis hørte ham til, men saameget er vist, de spiste sammen; deilig Mad, som den

ene Kone havde indsvøbt i „Dagbladet“ og til vor store Forbauselse trak op af en Lomme i sit Underskjørt; hun generede ganske vist alle de Medreisende ved alle de Evolutioner hun foretog, før hun fandt Lommen og fik tømt den, men da man saa indbød baade Hestepangeren og de andre Bønder til at tage en lille Bid med, saa forsvandt snart de gnavne Ansigter, og der opnaaedes den herligste Enighed. Det Hele gik i Kjærlighed. Smørrebrød med Ost, gammel Ost, meget gammel efter Aromaen at dømme. Fedtebrød med Trillepølse og anden Pølse, og Hestehandleren var den mest veltalende, for de Andre sagde nemlig Ingen-ting.

„Haben Sie kein Bier?“

„Hva’!“ sagde Bønderne. „Er her Bier? Det har a dov it’ mærket,“ sagde Konen, der gav Spisevarerne.

„Nein! Bier trinken.“

„Næ, a ka’ it’ kloges af Jer.“

„De er nok mere saadan nede fra det Tydske?“ sagde den sidst ankomne Bondemand.

„Jeg er fra Lolland af, men jeg kan dog lige godt forstaa, det er Drikkelsen, der mangler. Maa jeg gi’e Snapsen? Aa, Maren! Har Du en Baier eller to paa Dig?“

Og nu saa vi Maren ganske rolig reise sig, løfte sin Kjole op, og to halve Baiere bundne ved en Snor komme tilsyne til almindelig Fornøielse.

„Det er saadan en rar Maade at transportere dem paa,“ sagde Bonden. „Jeg var

saa bange, der skulde være gaaet Told af dem, da vi steg iland.“

„Natürlich,“ sagde Tydskeren; „wenn Tolden var gaaet ab, so var jo Alles herausgelaufen, und Maren var ja bleven drivende vaad lige ind til Skindet.“

„Nei, De forstaar mig vist ikke,“ sagde Bonden. „Jeg mener, jeg var ikke rigtig sikker paa dette Toldvæsen.“

„Jawohl!“ svarede Hestepangeren, „Toldvæsen, forstaar sig; wenn det blosz er godt propet ingen Told af.“

„Nei, naturligvis, men det vidste jeg ikke, for Tolden skal jo betales saadan for flere Dele.“

Jeg behøver vel ikke at beskrive det Indtryk, som dette Maaltid og Konversationen i det Hele taget gjorde paa os. Rask sad og bed i sit Lommetørklæde; Onkel var lige ved at dø af Latter, og Prokuratoren græd som et Barn. Nu holdt Toget. Det var begyndt saa smaat at regne. Pludselig høre vi en Damestemme udenfor Kupédøren.

„Er dette en Damekupé?“

„Nei, den er optaget,“ var Kondukteurens Svar; „men de kan gaa herind, her er en blandet Kupé.“

„Ja, men der er jo Herrer. Det tør jeg paa ingen Maade. Har de ikke en med bare Damer?“

„Nei, lille Dame,“ sagde Kondukteuren, „men De kan saa rolig gaa ind i denne Kupé, jeg svarer for Selskabet;“ og det kunde han gjøre med den roligste Samvittighed af Verden, især da Selskabet havde set Damen. Hun var mellem

40—50, med Hængekrøller og Lorgnet, som hele Tiden sad og dingledo paa et lille Stykke Opstoppørnæse; naar nu dertil kommer et fladt, mopset Fjæs, en stor Mund med et Par Fortænder mindre end reglementeret, og saa skeløiet, saa tror jeg nok, jeg tør paastaa, at ligefrem farlig for Herrernes Hjerter var hun ikke.

„Uh, hvor her osler!“ det var det første, hun sagde, da hun traadte ind, og saa blev Døren lukket og vi kjørte; men saa begyndte der en Velstand med alle Vaggonvinduerne; saa Træk fra venstre, lidt efter var det fra høire, bagfra og saa forfra og Vinduerne gik op og ned. Endelig fik hun dem alle lukkede; men saa kunde hun ikke nær sig for Osen. Nu maatte hun have frisk Luft, og saa kom der først 1 Vindue op, saa 2, men det hjalp ikke; saa 3, saa 4, men saa blev det rent galt; saa kom Trækken igjen fra alle Sider ikke at tale om Regnen, der til vor store Sorg blev stærkere og stærkere. Endelig blev Hestprangeren kjed af denne Vindueskomedie og sagde:

„Nun ruhig Madame, Alles ist vorbei; wir können nicht hier so mit den Fenstern exercieren!“

„Hvad er det, De siger? De understaar Dem at overfalde mig med deres udenlandske Grovheder; jeg klager ved den Levende til Overdriftsinspecteuren, og ved næste Station vil jeg ha'e en Jernbane for mig selv.“

Nu maatte Prokuratøren til at mægle, — og nu opdager vi Gud forlade mig, hun er ogsaa døv, næsten ikke til at raabe op. Ganske tilfældigt

siger Onkel: „skal vi ha'e hende med til Skanderborg, saa bliver vi Alle stokhæse inden vi kommer dertil, hvis vi skal vedligeholde en nogenlunde Konversation med hende, for naar man spørger i Øst, saa svarer hun jo i Vest;“ og uden at ane Noget, udbryder den skjønne Donna til Onkel:

„Kjender De ham?“

„Hvem?“

„Min Broder; jeg synes, De sagde Vest, aa, det skulde glæde mig, hvis De var en Ven af ham, maa jeg flytte mig over til Dem?“

„Nei, jeg har ikke den Fornøielse at kjende Deres Hr. Broder, og jeg skal af ved den næste Station.“

„Hvad siger De, en hæslig Person; min Broder?“

„Nei, jeg siger, jeg har aldrig set den Sjæl for mine Øine.“

„Er han fæl med sine Løgne? Nei, hør ved De hvad, saa kjender De ham ikke. Det er nok snarere Dem selv, der farer med Løgne.“

„Jeg kjender ham ikke, siger jeg.“

„Og De nævnede ham nylig ved Navn. Hvor kunde De vide, han hed Vest, naar De ikke kjendte ham?“

„Jo, for min Onkel tillod sig før at udtale,“ sagde jeg, som indsaa Nødvendigheden af at rykke min Onkel til Undsætning, „at det var kjedeligt med døve Folk, thi naar man spurgte i Øst, saa svarede de i Vest.“

„Naa, saaledes!“ udbød Damen, „De har be-

nyttet Dem af min ubetydelige Tunghørighed og gjort mig latterlig for hele Reiseselskabet; jeg klager til Overdriftsinspektøren.“

„Jeg kjender Togføreren,“ udbød den tyske Hestepreanger. „Det skal være mig en Fornøielse at faa Dem anderswo embligirt,“ og med disse Ord forsvandt Hestepreangeren med vor Plageaand.

„Det var da Satan til Fruentimmer,“ udbød min Sidemand, Bonden; „hun var værre end den værste ovre hos os. Hun kunde da ha'e gjort os Alle tummelumske, inden vi naaede vores Bestemmelsessted.“

„Ja, hun var skrap,“ udbød Snap, idet han tænkte paa Mutter derhjemme, „men Gud ske Lov, vi blev af med hende.“ Og saa kom Hestepreangeren tilbage.

„Kom hun ind i en Damekupé?“ spurgte jeg.

„Nei, der var ingen Platz, so fik jeg hende aber embligirt hos en Par hamburgske Handelsreisende, nu kan De ja more sig mit hende vorlaüfig.“

Og saa gav Togføreren Signal og afsted dampede vi mod Maalet — men ak! — der var meget mere at gaa igjennem, inden vi naaede det.

I Selskab med Hestepreangeren og de andre fortsatte vi en lille Tid Reisen uden yderligere Forøgelse af Reiseselskabet. Allerede ved næste Station erfarede vi gjennem Kondukteuren, at den skjønne Dame havde gjort de tyske Handelsreisende saa fortunlede i Hovedet, at de havde forlangt at blive fri for dette kvindelige Uhyre, som de kaldte hende, og Kondukteuren bemærkede

med et ironisk Smil, at han næsten ikke vidste, hvad han skulde gribe til, thi der var saa mange Reisende med Toget, at det kneb med Pladsen. Nu var hun flyttet hen til to Præster, som kom fra Fyen; maaske de kunde omvende hende. Kunde de ikke faa Bugt med hende, saa skulde hun ind i en Kreaturvogn; om dette senere skete, eller om hun slog sig til Ro hos Præsterne, skal jeg forresten lade være usagt, thi vi tabte hende ganske af Syne.

Efter omtrent $\frac{1}{2}$ Times Kjørsel holdt vi atter stille ved en Station, hvor der var et forfærdeligt Myl'r af Mennesker. Der havde været Marked, og der maatte sættes Vogne til, men ikke desto mindre fik vi dog Kupéen fyldt med 3 Madammer, hver med sit Pattebarn paa Skjødets, 1 Slagter med 2 store friske Kohuder og 2 Smaadrenge og 2 Kagekoner, hver med 2 Kurve fyldte med Kager og Brød, Jordbær, Stikkelsbær og Kirsebær. Med meget Besvær fik man endelig Kohuderne placerede under Bænkene, Kurvene med Indholdet paa Hylderne over Bænkene og Menneskene med Børnene paa Bænkene og saa satte Toget sig i Bevægelse.

Nu begyndte en storartet Koncert. Alle Ungerne begyndte at brøle i Kor. Mødrene tyssede, Slagterne fløitede, Bønderne politiserede og Kagekonerne kritiserede Tidernes Slethed. Det var næsten ikke til at holde ud. Mødrene gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt for at bringe Børnene til Taushed, men de velsignede smaa Guds Engle, de

blev ved, forte fortissimo; de var nemlig blevet vaccinerede. Men det varede ikke længe før en ny Overraskelse ventede os. Hylderne ovenover Bænkene i Jernbanevaggonerne ere som bekendte ikke meget brede, det ryster jo ogsaa lidt, naar man kjører rask; pludselig vilde Kurvene paa Hylderne ikke forholde sig rolige, de gled; og uden at ane Noget, fik vi en sand Regn af Jordbær, Stikkelsbær og Kirsebær ned over vore Hoveder og alle Kurvene ned i Skjødets. Nu var Ævret opgivet. Konernes Jeremiader, Ungernes Vrælen, Slagternes Fløiten, Bøndernes Latter, Hestepreangerens Banden og Tordnen, vor egen Bestyrtelse, og saa Kvalen for at faa de rundt i Kupéen spredte Jordbær, Kirsebær og Stikkelsbær samlede sammen, det lader sig ikke beskrive. Vi maatte opgive Opsamlingen og foranstalte en Indsamling for Konerne, som jo saa dog fik en lille Erstatning for det lidte Tab.

Endelig kom vi til Silkeborg efter at have byttet Tog i Skanderborg. Derfra seilede vi til Himmelbjerget, aa det var en deilig Tour; øsende Regn og susende Blæst. Med Tabet af 1 Silkehat, 1 Bulehat og 1 Straahat, 1 Silkeparaply, 2 Lommestørklæder og 1 Reisetaske, stege vi i Land ved Foden af Himmelbjerget, pjask vaade lige til Skindet Allesammen.

Pludselig hørt et forfærdeligt Brag. „Saa“, sagde min Onkel, „nu tordner det den Onde lyne mig! Nei, jeg skal dog ikke paa Himmelbjerget i det Veir, for saa bliver der vist ikke mere Veir

i mig. Nu foreslaar jeg, vi tager tilbage til Kjøbenhavn.“ — „Ja, men hvad Fornøielse har vi saa af din Gris, Onkel? saa kunde vi jo lige saa godt have blevet hjemme.“ — „Det kunde vi, men saa havde vi ikke kunnet fortælle om „en Tour til Himmelbjerget“ svarede Onkel „og det er dog altid Noget.“

AF TANTE RIKKES DAGBOG.

Et humoristisk versificeret Foredrag.

Min Tante Rikke
kjendte de ikke!

Det var en Kvinde med lynende Blikke,
middel af Væxt, hverken stor eller lille
og jeg maa tilstaa slet ikke ilde;
Folk, der har sét hende, fandt hun var net,
livlig og munter, fix og adræt;
jeg har forresten et lille Portrait
hjemme, og det skal ha'e lignet komplet,
og man maa tilstaa, dengang var hun sød;
det er hun ikke mer nu, — hun er død!
Men glemmes, det skal hun dog ingensinde,
nei, hun skal leve i venligt Minde;
thi hun var rar, ja tro ikke jeg praler,
som Pest hun haded' Familieskandaler,
og Alt hvad kan henregnes under Kabaler.
Hun havde femtensusind Rigsdaler,
dem skjænked' hun mig i sit Testamente,
det var jo mer, end man kunde vente;
men hendes Kjærlighed til mig var stor,
jeg var det bedste paa denne Jord,

sa'e hun saa tidt, naar som Barn jeg leged'
 paa hendes Skjød! — det var nu formeget;
 men hvordan nu Sagen var eller ei,
 kort sagt, den eneste Arving blev jeg,
 se Huset, hvori Tante Rikke boede
 og hvori forresten Pengene stode,
 det var ei ganske efter mit Ho'de.
 Værelserne var ganske gode,
 ment rentud sagt, ikke rigtig paa Mode,
 svært der trængtes til Reparationer;
 dernæst Vrøvl af mange Personer,
 gnavne Beboere rundt om i Huset;
 Alt det, gjorde mig Ho'det saa kruset,
 at da en Dag, der meldte sig En
 som vilde købe, var jeg ikke sen,
 jeg slog til; — i en frygtelig Fart
 blev Alt, som man siger, klappet og klart.
 Iblandt de Ting, der kom mig tilgode,
 var ogsaa Tantes gamle Kommode,
 meget gamle; — den vistnok naaer
 op over sine hundrede Aar;
 da jeg havde solgt, saa skulde der flyttes,
 nogle af Møblerne skulde benyttes.
 Ved nogle af dem jeg maatte mig skille,
 Kommoden imidlertid nødigt jeg vilde
 af med, fordi den var mig saa kjær
 og havde som Antikvitet jo dog Værd.
 Da saa en Aften jeg sidder og vender
 Skuffer og Gjemmer, saa faar jeg i Hænder
 en gammel Dagbog, som Tante Rikke

har ført nøiagtig til Punkt og til Prikke,
 og dersom, Høistærede! at De nu ikke
 har Noget imod det, skal jeg med Glæde
 fortælle Dem Alle, som her er tilstede,
 hvad jeg af Dagbogen fik at vide,
 hvad stakkels Tante hun maatte lide,
 fordi hun saa nødvendig vilde som Mø
 helt gaa i Frø.

Dog maatte som gammel Jomfru hun dø.
 Som sexten Aars Pige,
 saa var hun lige
 ved at forlade sin Jomfrustand
 og faa en ædruelig, nydelig Mand,
 han var Militair,
 af Alder saa nær
 de 30, dengang han Tante fik kjær;
 der var lidt Vrøvl med Mutter og Fatter,
 begge gjentog atter og atter
 Aldersgrændsen var altfor stor.
 Imidlertid hun gav ham sit Ord.
 Saa er det en Dag, at Tropperne over
 ude i Landet dem paa en Manøver,
 der falder Gjenstanden ned af Hesten,
 og — de kan selv dem gjætte til Resten,
 døer; — jeg indrømmer, at det var gru'ligt,
 men saa blev Ægteskabet umuligt.
 Saa gik der 2 Aar, halvtredie maaske,
 før det begyndte atter at se
 lidt lysere ud for Tante igjen,
 nu fik hun atter en Hjertensven,
 ret en statelig, vakker Person

virk'lig Baron,
 ung og beleven med fyrige Blikke;
 men Baroni, nei, det havde han ikke.
 Hvad derimod fandtes i Masse var Gjæld,
 og derfor saa ansaa han det for et Held,
 hjem at føre en Kone med Penge;
 det vared' imidlertid ikke ret længe
 før man fik regnet det Facit ud,
 saa han fik ei Tante Rikke til Brud.
 Senere blev han nok stillet tilfreds
 med En paa treds,
 der eied' en lille halv Million,
 saa han blev skam hjulpet godt den Baron;
 men Tante Rikke den stakkels Pige
 hun sukked' — og der var jo Intet at sige;
 Tiden, De véd, den gaar i Galop
 og nu gik Tante i Tyverne op.
 Bare mig Himlen en Mand vilde skjænke,
 gjerne jeg vilde i Hymens Lænke,
 ikke jeg kan noget værre mig tænke
 end dette at sidde og varme Bænke
 som gammel Jomfru, lade fornøiet,
 skjøndt hele Ens Ungdom pilsnar er fløiet
 bort; og ei engang klog man er blevet
 paa hvad det er, engang at ha'e levet;
 gid man var død, det var allerbedst;
 men saa kommer der netop En, han var Præst
 ikke alene desværre, jo vist!
 nei en Jurist
 faldt Præsten i Talen.
 Men nu skal De høre! — saa kommer Skandalen;

begge Rivaler til Tante friede,
 men da saa begge fik dette at vide,
 blev' de — jo ganske forklarligt forresten,
 saadan tilsinds, at Juristen og Præsten
 slog sig med knyttede Hænder for Panden
 og gifted' sig hver med en Anden.
 Det var formeget for Tante at bære
 saadanne Tilskikkelser, hvad? — de er svære,
 dette at tro, at ha'e grebet Lykken
 og saa se sig vendt Ryggen
 baade af Jura og Theologi,
 det er der skam noget krænkende i.
 Senere fik hun Kig paa en Maler,
 aa! som gjorde saa mange Skandaler,
 at Tante sagde til syvende sidst:
 Nei! han er for trist,
 han faar aldrig mit Ja,
 og saa stak han af til Amerika. —
 I Bogen er ogsaa en Sømand noteret,
 men det blev ei engang deklareret
 for han krepered'.
 Han stod til det sidste paa Skuden som Helt
 og ligger ude i Store Belt.
 Der kom hos Familien i lang Tid en svær,
 rødmudset halvgammel Proprietair,
 han vidste jo ogsaa, hvad Tante var værd
 og sagde en Aften, hun var ham saa kjær;
 da Tante pludselig faar det at høre
 rødmer hun op over begge Øre
 og det skal være en ækel Fornemmelse;
 imidlertid, hun ta'r sin Bestemmelse

og siger til Proprietairen, hun vilde,
 saa blev der ansat Forlovelsesgilde;
 Masser af Mennesker blev inviteret,
 Fest med Middag blev arrangeret;
 men just som de sidder samled' ved Midda'
 glad og tilfreds, og ta'er for dem lidt a'
 Alt, — saa kommer der Slinger i Valsen,
 saa faar Proprietairen et Ben i Halsen
 segner, besvimer, og bliver kjørt bort;
 og Dagen efter, ja det er haardt,
 Dagen efter er Manden færdig,
 er det dog ligefrem ikke mærkværdigt?
 det er dog ligesom Skjæbnen vilde
 paa dette Omraade ligefrem drille.
 Nu gik Tante snart op mod de fyrré,
 Chancerne blive jo ikke større
 for Ægteskab, alt som Damerne rykker
 høiere op, saa faar Herrerne Nykker;
 Nu véd jeg bare, der var en Forpagter,
 som friede; han havde før været Slagter,
 og Enkemand havde han været længe
 og var nok Fader til elleve Drengé,
 hvoraf den Ældste, saagar var gift,
 og havde Børn, det var Tante for stift;
 og da hun saa tilmed gik op mod halvtreds,
 sagde hun, nu vil jeg være tilfreds;
 jeg mærker nok, sunget er for min Vugge,
 som Pebermø skal jeg gaa og sukke
 hele mit Liv, om en Prinds nu kommer
 trækkende op med Piber og Trommer,
 bli'er der ei Sild mer af den Makrel;

thi jeg siger Nei dog alligevel,
og hun holdt ogsaa sit Ord — Tante Rikke;
men Prindsen kom nemlig heller ikke.

Moral!

Hvad tror De nu monstro, mine Venner, det kan
være,
vi kan af Tante Rikkens, denne gamle Dagbog
lære?

Det skal jeg rentud sige, vi kan af den erfare
det gamle Sandheds Ord, at — nærved skyder
ingen Hare.

FRA KJØBENHAVN TIL KORSØR

(i 3die Klasse — ikke Røg).

Det er saa rart at være inde i Forholdene. — Jeg vil spare alle Indledninger, de trætte kun. Jeg begynder altsaa med at fortælle. Kofferten var pakket, Vognen til Banen bestilt, min Hustru og jeg agtede at tilbringe en Del af Sommeren ved et bekjendt Badested. Billetterne blev kjøbt, 1ste Klasse Dampskib, 3die Klasse Jernbane, der er luftigere om Sommeren, og saa er det billigere, hvad der er spart er fortjent; det er jo ikke de bedste Tider fortiden.

Der var kun to Reisende foruden os i den Kupé, hvori vi havde faaet Plads, det var et Par just ikke ganske unge Damer, som efter deres Samtale at dømme netop var paa Veien til samme Badested som vi.

Maa jeg saa vidt muligt gjengive denne Sam-

tale, saa skal De erfare, hvor glimrende man uden selv at ville det, kan blive sat ind i Forholdene.

„Nei, kjæreste Fru Strøm, jeg kan ikke sige Dem, hvor det glæder mig at træffe Dem igjen efter saa mange Aars Forløb, jeg tror saamænd ikke, jeg har talt med Dem, siden De blev gift. Hvordan har Deres Mand det?“

„Han har det godt nu. haaber jeg; han døde i forfjor.“

„Gud! døde han? Det var da morsomt — jeg mener — at jeg slet ikke har hørt Tale om det. Hvad døde han af?“

„Han druknede i Atlanterhavet paa Veien til Amerika. Jeg gik meget igjennem med ham, han havde jo en lille menneskelig Svaghed, som De maaske har hørt!“

„Ja, han drak nok! Det var jo en forfærdelig Sorg. Jeg kjender det, bedste Fru Strøm, min salig Fader — Gud glæde hans Sjæl — han drak jo ogsaa, det var Skedevand, han tog feil af Flaskerne en Aften i Mørkningen, og væk var han. Men lad os nu lade de Døde være i Fred, og tale lidt om de Levende. Hvorhen gjælder Reisen, Fru Strøm?“

„Til Badestedet X.“ var Svaret.

„Er det muligt! Der opholder jeg mig netop for Tiden, jeg har blot været en Tur i Kjøbenhavn for at ordne nogle Pengeforretninger. De maa endelig bo hos mig, kjæreste, lille Fru Strøm, jeg har to deilige Værelser ud til Vandet; det er det

yndigste Badested, man kan tænke sig; sikke Vand, sikke Mad og sikke Mennesker! Koncerter, Baller og Udflugter baade til Lands og til Vands høre til Dagens Orden.“

„Ja, jeg siger tusend Tak! — saa meget mere, som det maaske allerede kniber med Pladsen! Ligger der mange for Tiden?“

„Ligger? Nei, de er ved Gud oppe allesammen; De maa da ikke tro, det er noget almindeligt Hospital, der er vist ikke en eneste Badegjæst, der feiler mere end jeg; nu for Tiden er det jo mere en Modesag at tilbringe Sommeren ved et Badested, man bilder bare sig selv og Andre ind, at man er syg og har været det hele Vinteren, og den stakkels Læge, som jo naturligvis ikke kan blive klog paa den Sygdom, man ikke har, griber saa til det baade behagelige og uskadelige Raad: Tag til et Badested. Jeg véd flere Læger, der ligefrem faar Procenter af Badegjæsterne, de skaffer, jeg kjender Specialister i den Retning. Vi er saamænd 62 til Middag hver evige Dag allerede nu, og naar Ferien begynder, saa bliver der ligefrem overfyldt; ifjor spiste vi i saa mange Hold, at naar sidste Hold var færdig med Middagsmaden, saa begyndte første Hold paa Aftensmaden. Jeg har saamænd allerede været ved Badestedet siden sidst i Mai, jeg siger gjerne min Leilighed op til Fraflytning hvert Aar til April Flyttedag i Kjøbenhavn, og saa leier jeg en anden til Oktober; Mellemtiden tilbringer jeg saa i Reglen hos Familier og Bekjendte paa Landet eller ved et eller andet

Badested, saa sparer jeg jo altid et halvt Aars Husleie.“

Paa Reisen stifter man jo hurtig Bekjendtskaber, og inden vi naaede Roskilde kunde vi synge denne gamle bekjendte Sang: „Vi sidde sammen i fortrolig Klynge“; men vi foretrak ikke desto mindre at lade Frøken Svendsen sætte os yderligere ind i Forholdene; og saa vedblev hun:

„Der vil blive Noget at tale om i Morgen, naar vi møder fire Mand stærk; det bliver noget for Dyrslægen, han var foruden mig den første Badegjæst i Sommer, han kom 31te Mai. Han hedder Falk, fløiter og stikker sin Næse i Alt og drikker varm Kognaks-Toddy fra Kl. halv elleve om Formiddagen, ja, at det Menneske kan holde det ud! Men man ser ham aldrig svirende, og naar man undtager hans Næse, hvis Kuleur jo rigtig nok minder vel meget om et brugt kongeligt Livré, saa er der saamænd ikke Noget at sige om ham, med Undtagelse af at han stadig ligger i Mundhuggeri med Pastor Caro.“

„Er der ogsaa Præster ved Badestedet?“ spurgte jeg glad; „Jeg omgaas nemlig gjerne Præster, og hvis jeg ikke var blevet det, jeg er, vilde jeg helst af alt ha'e været Præst.“

„Ja, vi har saagar 4 Præster,“ vedblev Frk. Svendsen, „2 ordinaire Kateketer, 1 Sognepræst og omtalte Pastor Caro fra Æggeløse; det er en Original af første Sort, han er Pebersvend og gaar altid med Lommen fuld af En- og To-Øre, dem har han fra Kirkeblokken i Æggeløse, der ser de

nemlig aldrig Sølv, kun Kobber. Han tømmer Blokken én Gang om Maaneden og bytter for aldrig at være i Forlegenhed for Smaapenge. Han friede saamænd halvt om halvt til mig 20de Juni, jeg blev først lidt underlig ved det; men jeg opdagede ham snart, det er en Vane, han har, hver Gang der kommer en ugift Dame til Badestedet, saa kommer han op med den hellige Lektie. Jeg kan den saamænd udenad paa mine Fingre: „Se, Æggeløse er nu ikke noget stort Kald, men jeg tror dog, det er stort nok til at føde en Kone paa. Præstegaarden blev istandsat sidste Pintse, og der er bygget en hel ny Længe, der er 40 Tønder Land god Jord, som er bortforpagtet, deilig Have, godt Vand og Andel i en gammel Tørvemose. Offer og Accidentser beløber sig til“ o. s. v. Kan De høre, jeg kan hele Ramsen; forresten er han meget gemytlig, og er med til alt muligt, naar det ikke strider mod hans bedre Jeg og Helligdagsanordningen, og han er langt fra saa hellig som den gamle Sognepræst, for han er noget med Dox og grusom hellig; det vil sige, det er nok „hvad det er“ med hans Hellighed, han smager aldrig Spiritus, naar Nogen ser paa det, og drikker koldt Vand til Middagsmaden; men jeg véd fra Rengjøringskonen, naar alle Andre sove, saa sidder han og kvæler Abekatten, medens han beder sin Aftenbøn; — fin Kognak, lille Børn, jeg har selv lugtet til hans tømte Glas en Morgenstund for at være vis i min Sag, for jeg hader de Mennesker, der fare med Sladder og Usandhed. Rengjøringskonen,

som jeg forresten sætter megen Pris paa, Herre Gud! hun har kjendt bedre Dage, hendes Mand rendte bort fra hende med en Sangerinde for nogle Aar siden, hun er fra Hans Velærværdigheds Sognekald, og hun har fortalt for aldeles bestemt, da hun var hjemme og tjente hos ham, at han købte Portvin til 4 Mk. 8 Sk. i gamle Penge Flasken, Halvdelen hældte han saa af til sig selv, for at mildne paa Kognak'en, og Resten maatte hun blande med Vand, og det fik Altergjæsterne. Hvad giver De mig for det! — Saa har vi en anden Original, han er Boghandler og Forlægger, han har i sin Tid lagt saa godt for for andre, at han har kunnet lægge saa godt hen til sig selv — saa han nu hver Sommer kan ligge ved et Badested og lægge Planer til, hvad der muligvis i Fremtiden kunde betale sig for ham at forlægge paa sit Forlag; han er anden Gang gift, men der er, imellem os sagt, ikke noget ved Konen, hun har ham i Lommen, og naar Madamen fløiter, saa maa Boghandleren dandse efter hendes Pibe. Han har to Døtre, hvoraf den ene ikke er hans, men Konens af første Ægteskab, og disse to Pigebørn havde nylig nær sat Badeanstalten paa den anden Ende ved deres indviklede Kjærlighedsforhold. Konens Datter af første Ægteskab havde nemlig en Fætter, som havde slaaet op med Mandens Datter af andet Ægteskab, fordi Mandens Datter af andet Ægteskab havde et godt Øie til en Bladreferent, der var saa godt som forlovet med hende fra første Ægteskab, og de var saamænd saa ind-

viklede og sammenfiltrede i al denne Kjærlighed, saa de næsten ikke selv kunde finde ud af det. Fætterten vilde være fri for den Kjærlighed, der hindrede ham i at fri til hans eneste Kjærlighed, Referenten vilde have fri Kjærlighed, og Forældrene vilde helst være fri for al Kjærlighed; det kneb svært, inden der kom Ro i Gemytterne, og det var jo en rædsom Skandale, men Boghandleren havde jo Skillinger, saa han stoppede jo snart Munden paa de værste Sladderhanke. Sørensen & Møller var den, det holdt haardst med; han er Kjøbmand i en Provindsby paa Sjælland, det vil sige, Sørensen er død, — det er Møller, der har det Hele, men han gaar altid under Firmanavnet her paa Badestedet; han var lige ved at lukke i Terminen, men saa fik Boghandleren fat i Bøgerne, og nu er han ovenpaa igjen, saa længe det varer, for han bruger mange Penge, han spiller; navnlig har han nok maattet bløde svært til en, der hedder Christensen; ham har jeg vist ikke omtalt endnu, det er en lille, gul, vissen, halvgammel Fyr, skilt i Nakken og fra Konen, altid stram i Tøiet og vatteret og udstoppet i alle Ender & Kanter; man siger, han lever af Spil, men ikke mine Ord igjen, han har kun en eneste Datter, „Pudderkvasten“ kalder vi hende, hun er Kunstnerinde, og maler baade sig selv og Andre fra Morgen til Aften. Saa er der en Frøken Holeby, det er Formanden for den kvindelige Lærerindesforsørgelses-, Begravelses- og Understøttelsesforening, hun har Exam. art., og underviser nok i

alt muligt, lige fra Sprog til Gymnastik; hun skal nok en Gang have begaaet et Feiltrin, men Herre Gud, det kan man jo saa let komme til, især naar man har ofret sig for Gymnastikken. Det kan man saamænd gjøre uden det, det ser vi med den stolte Fru Wasserfald; der har været Fald i den Familie kan De tro, Faderen faldt i Krigen, Broderen faldt i Vandet og hun faldt for en Løjtnant i Fredericia, men trods alt, baade Forfald, Frafald og Affald, giver hun dog stadig Tønen an, og med mangt et muntert Indfald véd hun at apparere alle de Udfald, som det undertiden kan falde En og Anden ind at rette imod hende. Hun staar bl. a. meget høit hos Anstaltens Læge, en rigtig rar Mand forresten, han har aldrig haft Praxis de andre Steder, han før har været, paa Grund af, der var megen Sygelighed og mange Læger, det er der jo ikke ved vores Badested, saa der har han meget godt at bestille. Han spiller Kegler med en tyk Proprietair og en mager Kapitain, der er gaaet af fordi han gik over Grændsen; de parerer, og saa holder Prokurator Petersen Regnskabet, han har nemlig syv Bondesparekasser som han lever af, foruden at han er Vicevært for fallerede Eiendomme i Kjøbenhavn, og saa om Aftenen spiller Frøken Clausen fra Storeheddinge, Elev af Neupert, og Postexpedient Sørensen paa Klaver med fire Hænder, og ovenpaa synger den ene af de ordinaire Kateketer „Gute Nacht, Du mein herziges Kind“, indtil Selskabet mere og mere trækker sig

tilbage under Indtrykket af „Ach, ich bin so müde, ach, ich bin so mat.“

— Saa peb Lokomotivet, og saa var vi i Korsør, — næsten uden at vi vidste af det! — —

Naar De en Gang skal reise med Iltog paa Jernbanen, og saa er saa heldig at komme i Kupé med saadan et Par rigtige Sladderkjællinger, saa skal De bare se, hvor hurtig Tiden kan gaa. Man lægger næsten ikke en Gang Mærke til man holder i Ringsted, hvor man ellers ikke holder, men kun holder, fordi man ikke skal holde i Følge den ny Plan!

PETERS OPTEGNELSER FRA SKOLETIDEN.

Bearbejdet som humoristisk Foredrag efter min Monolog
»Peter sidder over«.

Peter skulde staa til Paaske. Han var 14, gik i sit 15de Aar og var efter sin Moders Udsagn et godt Hoved, — det havde han efter Faderen, stakkels Mand. Han døde ved en Feiltagelse. Han var nemlig ude paa en Seiltur med nogle gode Venner, som ikke forstod den ædle Seilkunst og saa vendte de Bunden i Veiret Allesammen, og væk var de. Nu skulde Peter ud af Skolen, og da han altid havde været blandt Skolens allerhovedes Karle og mente at være en berømt Personlighed, havde han nedskrevet sin Biografi. Et Uddrag af denne er det, jeg vil tillade mig at forelæse:

Mit Navn er Peter. Jeg er Søn af mine eneste Forældre; eneste Søn af mine Forældre, vilde jeg sige, og et deiligt Barn skal jeg altid

have været. Jeg blev hjemmedøbt paa Grund af en Svulst i Halsen, der nær havde taget Veiret fra mig, men trivedes dog godt, formedelst en Flaske, da min Moder aldrig har haft Noget i den Retning. Min Barndom svandt næsten umærkeligt hen til mit halvsyvende Aar; saa kom jeg i Skole og blev strax sat paa første Plads — fra neden; thi hvo sig selv fornædler, skal ophøies, staar der i Biblen. Jeg tror nu ikke paa Biblens Ord i den Retning, for jeg holdt mig stadig paa den samme Plads, jeg fra Begyndelsen havde indtaget. En Gang skulde jeg sidde over, det var fjerde Gang i den Uge, og det var først Torsdag. — Vi havde en Lærer, der hed Kaspersen, en afskyelig Krakiler. Han havde altid pleiet at høre de nederste først, og det var jo altid en Lettelse, for saa behøvede man jo kun at læse paa det første af Lektien, men den Dag tog han fat ved den anden Ende, paa Møller. Kjender De Møller? Han var Nummer Et — en lang, mager, vindtør, skeløiet Rad — vi kaldte ham aldrig for andet end Duxe-Møller. Faderen er død, men Moderen lever, hun var Melmand, — og saa kunde vi nederste jo ikke følge med, det havde vi nu ikke kunnet alligevel. Denne Gang var det forresten den danske Stil, der var Aarsag i det Hele. Vi havde faaet den Opgave at skulle skrive Noget til Avisen; det gjorde ikke Noget, at det var noget Vrøvl, naar der bare var Mening i det. Ham, der sidder lige ved Siden af mig — vi skiftes til at være Fux — han hedder Kølle. Kjender De heller ikke Kølle? Det er en

lille, undersætsig, kjødfuld Aandriched, uhyre vittig, hans Fader er Slagter, og dertor kalder vi ham altid for Kalvekølle. Naa! nok om det. Saa siger Kølle til mig: „Véd Du, hvad jeg gjør?“ „Nej.“ siger jeg, „hvor kan jeg vide, hvad Du vil gjøre?“ „Jo,“ siger han, „jeg skriver Noget lige ud af Nationaltidende, den er i Familie med Dagstelegrafen, og det er jeg ogsaa; min Fader har nemlig en Fætter, der er gift med en Veninde af min Moder, der igjen har en Broder, hvis Søn har en god Ven, der skriver i det Blad; derfor faar vi den hver Morgen og læser den til The.“ Men saa sagde jeg: „Nei, ikke Plagiat, Kølle; jeg laver Noget selv.“ Og saa skrev jeg: „En smuk Fugl er fløiet bort fra en ældre Kone med Kalot, spættede Vinger og to sorte Fjer i Halen, som kan afleveres Brolæggerstræde 25, 2den Sal over Gaarden. hvor Skomager Hansens Enke hænger over Døren paa en Messingplade.“ Men saa fik jeg „maadelig“ og blev skjældt ud for et Fæ ovenikjøbet. Kaspersen sagde nemlig, at Enhver maatte tro, det var Konen, der hængte over Døren med 2 sorte Fjer i Halen, efter det, jeg havde skrevet. Det kan jeg nu ikke forstaa; thi Enhver véd da nok, at en Kone ingen Hale har, saa kan hun jo heller ingen Fjer ha'e i den. Saadan var det ogsaa med en tysk Stil, jeg havde skrevet, den fik jeg „slet“ for, skjøndt jeg syntes slet ikke, den var saa slet. Nu skal De høre, jeg kan den udenad: „Ein alter Greisz lag auf seiner Sterbbette — en gammel Gris laa paa

sin Dødsseng, — er rief seine Kinder zusammen — han rev sine Kinder tilsammen — und sprach ganz ruhig — og sprak ganske rolig — viel habe ich nie in mein Leben gehabt — jeg har aldrig haft Fil i Livet — ein wenig Geld habe ich doch zurück — en lille Geld har jeg dog i Ryggen mein Tochter ist gestorben — min Doktor er død — ihr müssen theilen meine Söhne — I maa dele mine Synder — ein kalter Schauer überfiel ihm — en kold Sjøver overfaldt ham — die Thränen traten ihm in die Augen — Tranerne traadte ham i Øinene — die Weiber weinten und heulten — Viberne hvinede og hylede — und der alte Greisz war verlohren — og den gamle Gris var forloren.“ Synes De nu den var saa slet? Den var maaske lidt frit oversat, men det har jeg saa tidt set paa Theaterplakaterne, at Forfatterne gjør fra det Franske, saa kunde jeg jo ligesaa godt gjøre det fra det Tydske; men det vilde Hr. Kaspersen slet ikke indrømme. Han gjør i det Hele taget slet ingen Indrømmelser; han sagde f. Ex. saa tidt, at jeg blev aldrig til Noget, det er jo noget Vrøvl, for Noget maa jeg da blive til. Efter Bibels-historien skal vi jo blive til Jord, hvis det nu ikke bliver forandret ved Ligbrændingssystemet, for saa bliver vi brændte til Aske og kommer i smaa Potter, saa bliver vi til Potaske. — Ja, den Kaspersen har meget paa sin Samvittighed; jeg tror ikke, han gjør det længe, han er begyndt at drikke sig ihjel, han havde nemlig sat alle sine Penge i Lundegaards Mose, og da der som be-

kjendt ikke kom andet end Vand ud af den Forretning, saa trøstede han sig ved en temmelig betydelig Tilsætning af Kognak, som forhaabentlig om ikke lang Tid vil tvinge ham til at opgive hele sit Kadaver til Skifterettens Behandling. Jeg er nu Gudskelov sluppen ud af hans Kløer; til Paaske skal jeg træde ind i Livet og derfor har jeg nedskrevet disse Erindringer fra mit Skoleliv. Den sidste Bedrift jeg udførte i Skolen var en fri Udførelse af „Hjortens Flugt“ af Chr. Winther. Jeg vilde nemlig ogsaa hædre hans Minde ved et lille Bidrag, og da jeg en Dag som sædvanlig skulde sidde over, saa sad jeg og røg en Stump af Kaspersens; det var nemlig det eneste Gode, der var ved ham, han røg aldrig Stumper, dem røg jeg altid efter Middagstid ligesom fine Folk, og naar man nu saadan sidder og sidder over, saa tænker man jo saa tidt paa Et og Andet. Saa fik jeg paa engang det Indfald at flygte, at bortkaste Skolelivets Trællelænker; saa blæste jeg baade paa Modgang og Medgang, Indgang og Adgang og lavede mig en Udgang. Jeg fik fat i to Stykker Reb, gav dem en Omgang og bandt dem fast ved Vinduesposten med det faste Forsæt at vilde skaffe mig en Gjennemgang, og i det Haab, at min Nedgang ikke maatte blive til min Undergang, lavede jeg mig en Afgang, idet jeg sagde, at det Hele var en Overgang.

Der var god Gang i det — for det gik! —
Og nu gaar jeg ogsaa.

DET FØRSTE KYS.

Paa Pradoen, hvor smukke spanske Piger
med vakkre, unge Knøse Arm i Arm
gik lyttende til Fjas og Tant og Smiger,
stod midt i al den Tummel, al den Larm,
en stakkels Tigger, hyllet ind i Laser;
trods smukke Former let det var at gjætte
paa Ansigtstrækkene — det var ei Fraser,
naar mildt han bad om Lidt, ham kunde mætte.

Han var ei gammel; Ryggen var ei bøiet,
ham tynged' ikke Vægt af Aar,
man læste klart og tydeligt i Øiet,
han stod endnu i Ungdoms friske Vaar;
nei, det var Smerten, som i Blikket hvilte,
der tydeligt hans Nød og Kummer malte,
og det var Minen, naar han bønligt smilte,
der om hans sørgelige Tilstand talte.

Men som det ofte gaar i Verden, — Sukket
forgjæves fra den stakkels Tigger lød,
og Mængdens Haand og Hjerte forblev lukket,
ei Nogen vilde lindre Staklens Nød.

Han var ifærd med bort sig at begive,
 mens sig en Taare ned ad Kinden sniger,
 da pludselig et Syn ham byder blive,
 det var tre festligklædte unge Piger.

De standsed' — saa' — og de forstod hans Smerte,
 i Blikket læste de hans Nød og Kval;
 den Ældste viste først, hun havde Hjerte
 paa rette Sted og gav ham en Real;
 den Anden kun $\frac{1}{2}$ Real ham skjænkte,
 den Tredie derimod, op i hvis Kinder
 en Rødme fo'r, stod raadvild først og tænkte,
 hvad Gåve mon jeg dog til Staklen finder.

Hun havde hverken Smykker eller Penge,
 men hendes Hjerte var saa stort og rigt
 og derfor vared' det ei heller længe,
 før høit hun udbrød: „Ogsaa jeg min Pligt
 mod dem, der trænge, her i Verden kjender,
 jeg vil ham hjælpe fuldt ud, helt til Bunden“,
 og mens hun greb den stakkels Tiggers Hænder,
 hun trykked' Ynglingen et Kys paa Munden.

Han stod et Øieblik som helt forstummet,
 det var som ham berøvet var hans Røst;
 thi aldrig før saa havde han fornummet
 en saadan Varme inde i sit Bryst;
 hen til en Blomstersælgerske, han haster,
 og alle sine skjænkede Realer
 med disse Ord til Sælgersken han kaster:
 For denne Rosenkrands, jeg Alt betaler!

Tilbage iled' han som til en Dands
 og førend han fik Tid sig ret at fatte,
 den duftende, den skjønne Rosenkrands,
 han paa den unge Piges Hoved satte;
 derpaa han taust og ydmygt Knæet bøied'
 og skjøndt vel Graaden helt hans Stemme kvalte,
 lod Taarerne, som vælded' frem af Øiet,
 dog ane meget mer, end om han talte.

Bag Skoven staar et Hus, hvor glade Stemmer
 saavel af Store som af mange Smaa
 fortæller om den Lykke, som man gjemmer
 i denne lille hyggelige Vraa,
 der hedder det, naar efter Dagens Færden,
 Forældrene med Fryd de Smaa betragte:
 Min Hustru! Lykken her i denne Verden,
 den Du mig ved dit første Kys dog bragte.

OM TRÆTØFLEN, LÆDERTØFLEN OG KANTØFLEN.

Humoristisk Eventyr.

Nu skal jeg fortælle Dem Noget, men det bliver mellem os, jeg vil ikke gjerne ha'e, det skal komme videre. Der var en Gang tre Tøfler, en Trætøffel, en Lædertøffel og en Kantøffel; de traf hinanden paa Gaden, det var en Flyttedag. — De laa tilfældig i en Bunke gammelt Halm ved Rende-
stenen udenfor Skomagerens Kjælder. „Det er rart, at træffe paa Familie, selv om det er lidt langt ude,“ sagde Trætøflen. Den var nu fornem, for den havde en Sølvring om Maven, det vil sige, det var ikke Sølv, men det kom jo Ingen ved, „og vi hører jo dog til Slægten, jeg er slet ikke stor paa det, skjøndt jeg bærer et synligt Tegn paa min Værdighed.“ „Er det ægte?“ spurgte Lædertøflen. — Den var saa ironisk. „Tror Du maaske der er „Plet“ paa min Tilværelse,“ spurgte Trætøflen lidt stødt. „Ingenlunde, men Skinnet bedrager, Plettet har fortrængt det rene Væsen,“

sagde Lædertøflen. „Dersom jeg ikke havde den Selvbeherskelse, som jeg har, saa var jeg allerede for længe siden kommet i Fyr og Flamme, men jeg vil tage det med Ro, der hviler ikke mindste Plet paa min Personlighed,“ sagde Trætøflen, „se paa mit Blik, det taler Sandhed.“ „Nu tror jeg Dem,“ sagde Lædertøflen, og saa kom de lige strax i fortrolig Samtale. „Hvor kommer De forresten fra?“ spurgte Trætøflen. „Fra 4de Sal i Baghuset,“ svarede Lædertøflen; „jeg har været gift og holdt Tjenestepige, men min Mage revnede Overlæderet kort før Flyttedag; han hængte for stærkt i; det var et gammelt, rustent Søm, der voldte hans Ulykke, og nu er jeg kommen fra Dynen og i Halmen,“ og saa sukkede Lædertøflen, og Taarer strømmede ned ad Forsiden. Det var det ene Hjul af en Vogn, som, idet det sank ned i Rendestenen, stænkede Vandet op, der var Aarsag til Taarerne. „Jeg kommer fra Kjælderen,“ sagde Trætøflen; „men jeg er meget glad over at være sluppen, for jeg har døiet skrækkeligt i den Kjælder. Naar en Skomager først er reduceret til Tøffelabrikant, saa behandler han os Tøfler med en saadan Foragt, som om vi var Skyld i hans Tilbagegang. Hvergang Konen bebreidede sin Mand hans vilde, utilladelige Liv, og mindede ham om fordums Dage, da de sad godt i det, saa blev han saa gal, saa alle hans Tøfler fløi om Ørene paa Konen, jeg med. Jeg har mangan Gang givet Konen en Bule baade her og der, jeg vil ikke tale om dem jeg selv har faaet. Nei, det var en

skrækkelig raa Tone der herskede i den Familie, det mærker man bedst, naar man selv er kommet ud af noget bedre, og det er jeg. Min Fader var en Rod, en sjælden Rod af et Træ, som voxede i Kongens egen Have, men som blev fældet en Gang paa Grund af Omstændighederne. Jeg er forresten Ungkarl, for ikke at sige Pebersvend; min Mage blev aldrig færdig, for Tøffelfabrikanten døde af Drik, inden hun fik Façon. Jeg havde saamænd godt kunnet være gift, naar jeg havde villet taget tiltakke.“ „Nei, virkelig!“ sagde Lædertøflen. „Ja, med en Kantøffel. Hun laante mig saamænd Øine nok der nede i Kjælderen, men hun havde ingen Façon, og saa havde hun en gal Udtale og bildte sig ind at høre med til Familien. Saa kom vi paa Kant. Mig sætter man nemlig ikke et n for et r, og gjør gale Streger. Nu ligger hun derhenne i Bunken og skeler med Øinene. Jeg kan komme i Fyr og Flamme over saadan en Mangel paa Takt og god Opdragelse. Hør, der falder mig Noget ind, skal vi to forlove os?“ sagde Trætøflen til Lædertøflen, „vi passer jo mageløst, jeg er af Træ, det stærkere Kjon, De er af Læder og mere eftergivende og det er saa rart i Ægteskabet.“ „Det gaar ikke,“ sagde Lædertøflen, „vi ere begge to til venstre, vi faar aldrig Emploi, og leve af den bare Kjærlighed i disse dyre Tider, det gaar til en Tid, men saa tager det en Ende med Forskrækkelse.“ „Det er sørgelig, men det er sandt,“ sagde Trætøflen, „det har jeg slet ikke tænkt over.“ Men Kantøflen med den forkerte Udtale laa og ærgrede sig, det

vil sige indvendig, for man kan ikke se paa en Kantøffel at den ærgrer sig. „Ak!“ sagde den, ogsaa indvendig, „gid jeg var kogt — saa —“ men mere fik den ikke sagt, for saa kom der 3 Gadedrenge og rodede om i Bunken. „Hurra!“ sagde den ene. „Her skal Du se en Lædertøffel,“ „og her er en Trætøffel,“ sagde den anden, „og her er en Kantøffel,“ sagde den tredie. „Den tager vi med hjem og koger,“ sagde den første. „Trætøflen og Lædertøflen kan agere Brændsel.“ „Ja!“ sagde de allesammen og saa løb de hjem. „Naa!“ sukkede Lædertøflen, „nu har jeg hørt det med: agere Brændsel for en lumpen Kantøffel, det er net, det er nederdrægtig!“ sagde Trætøflen. „Nu er jeg i Fyr og Flamme, og det ovenikjøbet for saadan en Ting, som Ingenting er.“ „Men jeg spilkojer,“ sukkede det inde i Kantøflen. „Hvad jeg nu er eller ikke er, saa naar jeg dog Maalet, trods Jeres Spot; tie og taale, det er det rigtige, det har jeg gjort, men hvad opnaar I ved Jeres Fyr og Flamme?“ „Ja, men det skal ogsaa blive sidste Gang,“ sagde Trætøflen, og det var sandt, for et Øieblik efter var saavel Trætøflen som Lædertøflen forvandlede til Aske.

Ja, kjære Venner, lær nu med det samme
 At det at komme ud i Fyr og Flamme,
 Tit over Intet, — det er galt;

thi ærligt talt:

Ei noget Resultat man naar,
 Og selv man tit rabundus gaar.

HVAD FOLK SIGER.

Et humoristisk Foredrag.

Ja, mine ærede Tilhørere, vi ere Alle Mennesker; det er en Kjendsgjerning, som jeg er vis paa Ingen vil benægte, og som saadan har vi ogsaa Alle mere eller mindre menneskelige Tilbøieligheder, menneskelige Svagheder eller Skrøbeligheder, hvad man nu vil kalde det. Jeg kunde nævne flere, mange, overmaade mange endogsaa; men det vil jeg ikke; hvad skal man med det Meget, naar man kan hjælpe sig med det Lidt, og jeg kan i dette Tilfælde hjælpe mig med overmaade Lidt, — kun en eneste af disse mange Tilbøieligheder, og det er Tilbøieligheden til at høre efter „hvad Folk siger“. Den Tilbøielighed har De havt iaften, idet De har indfundet Dem for at høre, hvad jeg siger, om hvad Folk siger, og den Tilbøielighed vil jeg have siden, naar jeg har sluttet, idet jeg da med Længsel vil imødesee, hvad Folk siger om det jeg sagde — om hvad Folk siger. — Hvad er da det Folk siger?

De siger saameget — saameget, at en eneste lille Fjer gennem Folkemunde godt kan blive til fem Høns, som H. C. Andersen beviser i sit Eventyr „Det er ganske vist“.

Der var engang en Familie, der hed Petersen, Fader, Moder og Datter og en Veninde Frk. X. — Har De hørt det Fru Petersen, siger Frk. X., Lieutenant Rosenstok er bleven forlovet med Frk. Gyldenlak? — Næ! er det sandt? — Ved Gud! Folk siger, hun har bortført ham, eller hvad jeg vilde sige, han har bortført hende. Faderen, den gamle Gyldenlak, er helt gaaet ud — af sit gode Skind. Det er en rædsom Historie, Folk sagde igaar hos Pileqvists, hvor jeg var til Fadderstads, at de var forsvundne, de sagde saagar, at Folk sagde, de havde druknet dem af Fortvivlelse i Kompagni begge To, for at kunde blive sammen. — Det skal være aldeles vist, Folk siger det. — Jamen, ih-nei, siger Fru Petersen, det kan aldrig være mulig; man skal aldrig tro mere end det Halve af, hvad Folk siger; men alligevel, sæt det er sandt det Halve, saa maa jo dog den Ene af dem have druknet sig, og det var da gyseligt. — Vær rolig, siger saa gamle Petersen, jeg tror ikke et Ord af hvad Folk siger. Jeg saa' igaar den unge Rosenstok med den gamle Gyldenlak under Armen; Alt er klappet og klart, — de er ikke druknede mere end Nogen af os.

Her har vi tre Meninger om „Hvad Folk siger“: Frk. X. siger Ved Gud, det er Sandhed, Folk siger det. — Fru Petersen tror kun det

Halve af hvad Folk siger, og gamle Petersen tror ikke et eneste Ord. Det er Alt, Noget og Intet. Ja, hvad er nu det rigtigste, eller lad os hellere se at finde Kjærnen i denne Lignelse.

Se Frk. X., det er Ungdommen; den tror blindt Alt hvad Folk siger og antager netop det, at Folk siger det, for den solideste Garanti for Sandheden.

Den mere modnere Alder derimod, det er Fru Petersen, hun er 42, det har hun staaet paa i flere Aar; hun har gjennem Aarenes Løb lært, at det, at Folk siger det, ikke just altid er den solideste Garanti for Sandheden, hun siger, man skal gaa den gyldne Middelvei; det Hele kan jeg ikke tro og Noget maa jeg tro, for der gaar aldrig Røg af en Brand, undtagen der har været Ild i den. Jeg tror det Halve.

Men gamle Petersen, der staar paa Grændsen af Alderdommen og som har en vis Erfaring, han siger Nei, jeg tror ikke et Ord af hvad Folk siger.

Ja, mine ærede Tilhørere, hvem holder de nu med — holder de med Frk. X., Fru Petersen eller med gamle Petersen? Der kunde maaske nok være En og Anden, som af Galanteri mod Frk. X., især hvis hun var ung og smuk — det ved jeg forresten ikke Noget om — vilde være af hendes Mening, og der er Mange som er det i det daglige Liv desværre. Jeg skal give Dem Beviser. Har en Forfatter skrevet et nyt Arbejde, en Komponist komponeret en ny Komposi-

tion eller en Kunstner frembragt et Værk af en hvilkensomhelst Art, saa er der dem, der først skal høre hvad Folk siger, før man værdiger det et Blik, og siger saa Folk: Nei, der er ikke Noget ved det! saa undersøger man enten slet ikke om det er Sandhed, eller man slutter sig til Folks Mening og siger ligesom Frk. X., og selv om man ved at høre eller se dette eller hint, overtyder sig om, at det slet ikke er saa tosset, saa siger man dog: Ja, jeg synes det var meget kjønt, men jeg har maaske ingen Forstand paa det; Folk siger jo, at det ikke duer og saa maa det vel være sandt; man gjør sig med andre Ord umyndig over sin egen Mening, og hvem er saa de Folk, som siger det eller det? ofte jeg beder Dem lægge Mærke til, jeg siger ofte, der gives Undtagelser fra enhver Regel — maadelige Kunstdommere eller Eftersnakkere, som leverer Referater for saa og saa meget pr. Linie, og som ofte af personlige Hensyn eller fordi de har en vrang Anskuelse, ledes til at udtale en Dom, som Menigmand tror paa som paa Fader Vor. Hvor tidt hører man ikke f. Ex. Folk sige: Jo, det er sandt, for det har staaet i Avisen! Det er en rar Garanti; gid vi havde en Skilling og dobbelt op for hver Usandhed, der har staaet i Aviserne. Nei, al Agtelse for Frk. X., man bør ikke blindt tro Alt, hvad Folk siger.

Men lad os da nu gaa til den modsatte Yderlighed; lad os tage fat paa gamle Petersen. Han tror ikke et Ord af hvad Folk siger; han har slet

ingen Tro i den Retning, han er komplet vantro. Er det da det Rette? Lad os undersøge det. Gamle Petersen var en rig Mand, det sagde Folk, og deri havde Folk Ret, for det var Gud og Hvermand bekjendt, at gamle Petersen havde vundet i Lotteriet og ovenikjøbet arvet en rig afdød Broder; men dog alligevel sagde gamle Petersen: Man skal ikke tro et Ord af hvad Folk siger, det er slet ikke saa svært med min Rigdom; jeg har det ganske godt, sidder lunt inden Døre, men rig — nei! Fattigdom det har jeg derimod kjendt. Det sagde han nu; tidligere havde Folk sagt det, men da sagde han ogsaa, man skal aldrig tro et Ord af hvad Folk siger. Han havde i alt Fald hele sit Liv været konsekvent i den Retning. Men imidlertid havde dog Folk Ret her; han havde virkelig engang været fattig, det var dengang han havde sit Embede; nu var han afskediget. Folk sagde, han fik sin Afsked paa Grund af Kasseangel; gamle Petersen sagde, det var paa Grund af Svagelighed, det havde han paa en Maade ogsaa Ret i, han havde virkelig været svag ligeoverfor Kassen — 8,000, sagde Folk; men da han saa fik Arven, blev Sagen bragt i Orden og som sagt, gamle Petersen fik sin Afsked paa Grund af Svagelighed. Nu gad jeg nok vide, om ikke gamle Petersen havde Ret, naar han sagde, man bør aldrig tro et Ord af hvad Folk siger. Jo, han havde Ret fra sit Standpunkt; havde han troet, hvad Folk sagde om ham, saa havde han jo maattet indrømme for sig selv, at han havde

været en stor Kjæltring, og gamle Petersen havde en altfor stor Agtelse for sig selv til et eneste, Øieblik at kunne gjøre det; han havde jo betalt hver en Skilling, det var jo kun et Laan! og det er jo en ærlig Sag at laane.

Nei, man maa aldrig tro et Ord af hvad Folk siger — saaledes raisonerede gamle Petersen — men vi, som nu véd, hvorledes Sagerne hængte sammen, kan vi nu give gamle Petersen Ret? Nei, aabenbart Nei. — Hvad Folk her sagde var Sandhed, og Sandheden maa man respektere — altsaa, vi kommer til det Resultat ifølge gamle Petersen, at man maa tro hvad Folk siger; før kom vi til det Resultat ifølge Frk. X., at man ikke blindt maatte tro Alt, hvad Folk sagde; sammenholder vi nu disse 2 Resultater, saa faar vi det ud af det, at man maa tro hvad Folk siger, dog ikke blindt Alt. Jamen hvormeget og hvorlidt maa man da tro? — det Halve, siger Fru Petersen, — naturligvis det Halve, den gyldne Middelvei er altid den bedste. Folk siger, min Mand fik Afsked paa Grund af Kasseangel og tildels Svaglighed. Jeg tror det Halve, det Halve af Kasseangel — tildels Svaglighed, det er tildels Svaglighed, og svag har min Mand været hele sit Liv ligefra Barn, det siger Folk, som har kjendt ham fra den Tid; jeg tror nu ogsaa her kun det Halve, — han har været svag fra den Tid, jeg lærte ham at kjende, det er faktisk! Det Thema om hvormeget eller hvorlidt man kunde og burde tro af hvad Folk siger, var ofte blevet drøftet i gamle

Petersens Hus, men man var aldrig kommet til andet Resultat end det vi kom til før. Gamle Petersen troede nu alligevel ikke et Ord lige til sin Død, og om han er bleven mindre salig ved den Tro end Frk. X. ved sin, det skal jeg da forresten lade være usagt, nok er det, saavel gamle Petersen som Frk. X. døde, og nu var Fru Petersen Enke. Folk sagde, hun var meget lykkelig i sin Enkestand, fordi Forholdet mellem Ægtefolkene nok aldrig havde været det bedste, hun havde været Rasmus, sagde Folk, — og gamle Petersen havde været svag; hun troede naturligvis kun det Halve, det, at Petersen havde været svag, at hun havde været Rasmus, det var den sorteste Bagtalelse. Herre Gud, en Kurre paa Traaden kan der jo saa let komme, og naar man undtager en hel Del af den Slags, som der jo kan komme i 26 Aars Ægteskab, saa havde Forholdet været udmærket. 2 Gange, sagde Folk, havde de nok været skilte ad; Fru Petersen sagde, der kan man se Beviser for min Theori! Man skal tro det $\frac{1}{2}$ — 2 Gange skilt, siger Folk, — det Halve, det er 1 Gang, og det er sandt, — det var da Petersen døde, — saa bleve vi skilte ad, — ifølge Naturens Love. Fru Petersen havde en Datter, nydelig Pige, sagde Folk, jeg har forresten ikke set hende, og hun havde flere Veninder, — 6 eller 7 — paa $\frac{1}{2}$ Aar blev de Alle forlove, det var en hel Epedemi, og nu gik de Alle og saa paa Leilighed, de skulle have Bryllup til Efteraaret. Frk. Petersen havde slaaet sig til Juraen,

— den Elskede var Jurist, en nobel Fyr, sat, pæn Mand, saadan oppe i de 30 — den Aften sad han og Svigermoder alene i Haven i et Lysthus, og talte om Byens Bedste, og Talen faldt da ogsaa snart paa det almindelige Thema, hvad Folk sagde. Sig mig nu engang, De er dog Jurist og en fornuftig Mand, har jeg ikke Ret naar jeg siger, at man kun skal tro det Halve af, hvad Folk siger? Min salige Petersen troede ikke et Ord og jeg har ogsaa kjendt dem, der troede Alt. Hvad er nu det rigtigste? — Det er lige galt Altsammen! Fru Petersen.

Nu skal jeg sige Dem min Mening. De indrømmer selv det er galt blindt at tro Alt, og Intet at ville tro, og det holder jeg med Dem i, — derimod siger De, at man maa tro Noget, og dette Noget har De nu ansat til $\frac{1}{2}$! — hvorfor ikke $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{6}$ eller $\frac{3}{4}$ — det er ligegodt Altsammen. Kjender De Naturvidenskaben, Fru Petersen? den er uhyre interessant, jeg har i sin Tid kastet mig med Liv og Sjæl over den, men paa en egen Maade, jeg studerede nemlig kun Pattedyrene, og saa endda kun en enkelt Slægt, det er Æslerne! — Dem har jeg nemlig som Jurist haft en hel Del at gjøre med. Man har to store Hovedklasser af Æsler; det er firbenede Æsler og tobenede. De firbenede Æsler kjende vi Allé, de ligner smaa Heste, ere i Reglen graa af Farve, med en temmelig lang Hals og lange spidse, opstaaende Øren. — De tobenede Æsler derimod, de ere imidlertid vanskelige at hitte Rede i, for de er ikke altid graa

af Farve, nei man har ganske vist gamle graa Æsler, men man har ogsaa tobenede Æsler af alle mulige Kuleurer, man har sorte, brune, blonde ja saagar røde; de ere heller ikke altid langhalsede. nei, jeg har kjendt mange korthalsede Æsler, de har heller ikke lange Øren, det vil sige, uden paa; — saa man kan se dem; — men usynlige lange Øren, har dog defleste. Størrelsen af de tobenede Æsler er ogsaa høist forskjellig, man har store Æsler, og man har smaa Æsler, man har saagar dobbelte, men de er sjeldnere; ja om det saa er Kvaliteter og Egenskaber, saa ere de forskjellige, man har dumme Æsler, og dem er der mange af, man har kloge Æsler, og af dem er der heller ikke saa faa, man har snu og intelligente Æsler, ogsaa mange; ude paa Landet var der en lille Bondeby, saadan en pæn lille By, og lidt udenfor denne laa en temmelig stor Gaard oppe paa en Bakke, der tilhørte en Mand der hed Jens Top — han havde arvet Gaarden efter sin Fader, — denne samme Jens Top bildte sig nu ind at være et Mønster iblandt Menneskeslægten; han havde Ingenting som tyngede paa ham, havde aldrig gjort noget videre Ondt her i Verden, tvertimod, han havde holdt sig for sig selv, og svaret Enhver sit, naar han kunde — men han kunde næsten aldrig, — derfor vare hans Naboer af en anden Mening, de ansaa ham ikke for noget Mønster, tvertimod, de sagde, han var en stor Æsel. Ligeoverfor hans Gaard paa den anden Side af Bakken laa en anden Gaard, der tilhørte

en rig Gaardmands Enke, som Jens Top havde svært Kig paa; dels fordi hun saa ganske godt ud og dels fordi hun havde lidt paa Kistebunden efter sin salig første Mand. Folkene i Landsbyen kunde imidlertid ikke lide hende; men kaldte hende for et gjerrigt Asen. Det vidste Jens Top meget godt, men en Aften sagde han til sig selv: man skal aldrig rette sig efter hvad Folk siger, for de siger saa meget, de siger ogsaa, at jeg er en Æsel, men det er nu det samme, naar jeg er en Æsel, og hun er et Asen, saa maa vi to jo passe mageløst for hinanden, og da gik han over og friede. Lad gaa! sagde hun, og en Maaned efter vare de gifte. Hun var Rasmus! som jo saa mange Koner er nuomstunder, — naar hun satte Trumf i Bordet, saa stod det fast. Aaret efter fik hun en Søn og Aaret derefter igjen en Datter; Sønnen slægtede Faderen paa og blev en doven Æsel; Datteren slægtede Moderen paa og blev et galt Asen. — Men saa døde Faderen.

Da saa hans Kone nu en Dag kom ud paa Kirkegaarden og saa til sin Mands Grav, saa havde onskabsfulde Mennesker sat ham et Gravmæle. „Herunder hviler den største Æsel, der kunde gaa i et Par Sko.“ Det fortalte hun mig, som havde med hendes Sager at bestille, og sagde ganske troskyldigt ligesom De, kan man nu vel tro mere end det Halve af hvad Folk siger. De har dog kjendt min Mand; han havde sine Feil, det har vi Alle, men den største Æsel, det er for meget. Nei Stop, sagde jeg, naar De ikke vil ind-

rømme at Deres Mand har været en Æsel, saa kan de heller ikke tro det Halve af, hvad Folk siger, for saa kommer De til et Resultat, der strider mod deres egen Overbevisning. — Der gives kun to Hovedklasser af Æsler; firbenede og tobenede. — Firbenet var han ikke, og tobenet Æsel vil De ikke indrømme han var; men Folk har udtalt skriftligt at han var den største Æsel, der kunde gaa i et Par Sko, og deraf tror De nu det Halve, skal vi være enige om, at det er noget meningsløst Vaas.

Nei nu skal jeg sige Dem min Mening om, hvad man skal tro om hvad Folk siger, og saa sagde jeg det samme til hende, som jeg siger til Dem. Man skal slet ingen Tro have i den Retning, men skal kun have Overbevisning. Er det løse Rygter eller ligegyldigt Folkesnak, saa skal man lade det gaa ind af det ene Øre og ud af det andet, men fremfor Alt vogte sig for at lade det Folk siger gaa videre i en forøget og forbedret Udgave; thi saa kan det Folk siger, let blive fra en Flue til en Elefant. Men er der Alvor i det eller det, Folk siger, saa skal man hverken tro Alt, $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$ o. s. v. eller Intet, man skal lade al Tro fare, gaa tilbunds i Sagen, undersøge, hvad det er Folk siger, om det er værd at lægge Mærke til og se at faa Overbevisningen i Hænderne, og har man først den, saa behøver man ingen Tro i den Retning, thi saa er al Tro ophørt.

Ja, mine ærede Tilhørere, kan De nu ikke

sympatisere med disse Udtalelser om „Hvad Folk siger!“ saa lad det gaa ind af det ene Øre og ud af det andet, men paatvinger den Tanke sig Dem, Jo, der er Noget i det, — saa prøv det, ombyt Troen med Overbevisningens Vished; døm ikke overfladisk efter, hvad Folk siger; men gaa tilbunds i Sagen — faa Overbevisningen og vær overbevist om, at gjorde Alle det, saa sparedes ofte mangan Sorg, Ærgrelse, Bekymring og mange Tusinde af de Ubehageligheder, som den saakaldte Sladder eller Folkesnak desværre altid fører med sig.

Nu har De hørt, hvad jeg sagde, om „Hvad Folk siger!“ nu vilde jeg gjerne vide, hvad Folk siger om hvad jeg sagde, om hvad Folk siger. — Jeg er konsekvent, jeg lader al Tro fare i den Retning; jeg slutter og venter til jeg faar Overbevisningen. Siger De Ingenting, saa raisonnerer jeg som saa: hvem der tier, samtykker, og siger De Noget, — det være sig enten for eller imod; — saa behøver jeg jo ingen Tro, thi saa har jeg jo Overbevisningen. Har jeg ikke Ret.

TRE JYDER.

En Fortælling fra 1864,

sat i Rim af Sophus E. Neumann.

Ifald det kan more Dem, skal jeg berette
et Minde fra fireogtrede, det er dette:
Vi havde ved vort Kompagni en Kaptain,
vel kun lille og klein;
men Ben i Panden
det havde Manden;
Soldat det var han med Liv og Lyst
og Mod det havde han i sit Bryst.
Han fordred' hver Mand skulde gjøre sin Pligt,
Forsømmelse mod Disciplin eller Sligt,
det straffed' han haardt;
det voldte „Den“ Tort,
der dette en eneste Gang blot forsøgte;
i det Kapitel, han aldrig spøgte.
Ved vort Kompagni var der tre Soldater
tre Jyder, som altid blev af Kammerater
de „Hellige“ kaldet, de holdt sig tilbage,
vilde ei Del med os Andre tage

i al Slags Kommers, som tidt man fandt paa,
 derfor de kunde ei Spot undgaa;
 men de spydige Ord og de haanende Blikke,
 hvorfor de var udsatte, paataltes ikke.
 Kaptainen lukkede Øre og Øie
 og tog, som man siger, det ikke saa nøie
 og medens vi Andre spotted' og skraalte
 omkap — tav Jyderne stille og taalte.
 Saa var det en Morgenstund, Solen stod op,
 da kom der en Adjutant i Galop
 med Ordre til Udrykning, Fjenden var nær,
 nu hed det, gjør Eders Pligt, Enhver;
 men da saa det lød, at vi skarpt skulde lade,
 ja saa var vi ikke just ganske glade,
 da opstod saa mange sælsomme Tanker,
 vi følte, hvorledes at Hjertet det banker;
 vi mindedes — kunde slet ikke glemme
 de mange Kjære, vi havde derhjemme;
 det var som om — ja nu vist knapt De mig tror,
 men Tankerne kan ikke tolkes med Ord.
 Da udbrod Kaptainen: „Paa Plads alle Mand,
 Nu gjælder det Konge og Fædreneland;
 vel er vi jo her kun en lille Magt,
 men staa for vort Land og vor Fane paa Vagt,
 det vil vi, derfor er der Sympathi,
 ei sandt, Kammerater, i vort Kompagni.“
 En halv Time efter var Fjenden os nær;
 vi saa' i Luften det rødlige Skjær,
 vi hørte Kanonernes Torden og Buldren,
 mens fremad med vort Gevær over Skuldren
 det gik, trods Fjendernes Kugleregn.

Omsider standsede vi ved et Hegn;
 her vented' vi Ordre — i strakt Karriere
 en Lieut'nant melder: Hist gjennemskjærer
 en Vei dette Hegn, vi maa ta'e os i Agt,
 vi har alt et Par Gange dér sat Vagt;
 men Stedet er udsat, tre Mand nys der faldt,
 der maa udsættes Poster, det gjælder Alt.
 Tre Mand maa De af Kompagniet give,
 der er nu kun tre af de sex ilive,
 som trods Kulde og Frost
 i Nat stod paa Post.

Med Resten har De her at forblive;
 man haaber at kunne Fjenderne drive
 over mod Skoven — saa er vi sikker;
 thi der i Baghold en Styrke ligger,
 hvormed man kan falde Fjenden i Ryggen,
 saa faar Vor Herre raade for Lykken.

*

*

*

Tre Mand af vort Kompagni skal staa Vagt
 i Gjennemskjæringen hist, er der sagt;
 det er den Ordre, vi nys har faaet.
 I har erfaret, hvordan det er gaaet;
 Posten er ansvarsfuld, streng, som I hører,
 tre Mand er alt faldet, udbrød vor Fører.
 Førend jeg udkommanderer den Vagt,
 beder jeg Eder Alle giv Agt!
 Findes her Nogen, som vil ta'e sig paa
 frivillig dér som Skildvagt at staa,

træd saa kun frem! Min Opfordring rettes
 til Alle, og Posten skal strax besættes.
 Saa blev der Taushed et Øieblik,
 en Sittren igjennem hver Eneste gik,
 vi vidste jo nemlig godt, hvad det gjaldt.
 „Nys tre Mand faldt!“
 de Ord endnu i hvert Øre lyder.
 Da pludselig træde de trende Jyder
 ud af Geleddet med skuldret Gevær
 og siger: Kaptain, vi melder os her!
 Hvad, spurgte Kaptainen, I vil staa paa Vagt?
 Ja, udbrød Jyderne, som vi har sagt.
 Man saa' paa hinanden med spørgende Blikke,
 nu spottede eller haaned' man ikke;
 nei, man beundrede Jydernes Mod
 og fem Minutter senere stod
 de brave Jyder som tappre Soldater,
 beundrede af de Kammerater,
 der spottede før, efter egen Begjæring
 Post ved den farlige Gjennemskjæring.
 Men Lykken, siger man, følger de Kjække;
 fjendtlige Kugler kunde ei strække
 til Jorden en Eneste blot af de tre,
 og lidt efter Middag kunde vi se
 Jyderne komme med straalende Blikke
 uskadt' tilbage. — De ramte os ikke!
 det var det Hele, de sa'e, da de kom,
 og hvis man tror, der var Tale om
 Pral eller Sligt fra Jydernes Side,
 saa skal for Sandhedens Skyld man dog vide,

de var' som altid de havde været,
kun ikke spotted' — men agted' og æred'
som trofaste Jyder og tappre Soldater
af Chefen, saavel som af Kammerater.

Anmærkning. Denne lille Episode er fortalt af R.
Hansen, Vældegaard pr. Gjentofte, som et lille Træk fra
Krigen 1864 og virkelig passeret.

ET FOREDRAG
om
DEN KUNST, ALTID AT
KUNNE KOMME UD AF DET I DENNE
VERDEN.

Det er en Sandhed og en stor Sandhed ovenikjøbet, at der er mange Mennesker, der aldrig kan komme ud af det i denne Verden, det gjælder om Folk i de mest forskellige Livsstillinger. Man beklager sig over Tidernes Slethed, der er ingen Forhold mellem Indtægt og Udgift. Alting bliver dyrere og dyrere, man finder paa alle mulige og umulige Udflugter og Undskyldninger, man vælter Skylden for, at man ikke kan komme ud af det, over paa Alt Andet end paa sig selv. Man fortæller man har indskrænket sig, man har gjort Dit og man har gjort Dat, men det hjælper Altsammen ikke. Man kan ikke paa nogen mulig Maade

komme ud af det, og det er Sandhed, men saa siger man ogsaa for at undskylde sig sommetider: Ja, dersom jeg bare havde hans eller hans Indtægter, saa skulde jeg magelig komme ud af det, men det er ikke Sandhed; nei, Sandheden er den, at hører Du til dem, der ikke kan komme ud af det med de Indtægter, Du har, saa vil Du heller aldrig kunne komme ud af det, selv om Dine Indtægter steg til det tidobbelte; det skurrer maaske lidt i Ørene, men det er Sandhed; thi dine Fornødenheder, dine Udgifter i det Hele taget voxe nemlig ogsaa, alt efter som Du kommer ind i en anden Livsstilling eller ind under andre Livsforhold, og de voxe i en foruroligende Grad, næsten uden at Du lægger Mærke til det, og pludselig en skønne Dag, er Du ligesaa nær, som da Du havde den lille Indtægt. Resultatet er nemlig det samme. Du kan ikke komme ud af det, og hvorfor kan Du ikke komme ud af det? fordi Du aldrig har lært eller forstaaet den Kunst, der absolut udfordres af Enhver, der vil komme ud af det. Der udfordres en Kunst, siger jeg, og det er tidt en svær Kunst at lære. Den har kostet, koster og vil koste mangan Kamp, mange Suk, mange Taarer og mange bitre Timer; men den kan læres, og Held den, der allerede har lært den, mens han havde den lille Indtægt. — Hvad er da dette for en vidunderlig Kunst? Det er en Sandhed, der ligger i et godt, gammelt Ordsprog. Jeg skal i Korthed fortælle Dem en lille Historie, den handler om Geheimeraad D. Da han var en lille Dreng, blev han sendt i Skole,

han kom hjem til sin Fader hver Søndag, og naar han saa havde været flittig fik han Lommepege af sin Fader, men tillige en Formaning om, at holde godt Hus med dem, saa de kunde holde ud til næste Søndag. Det gik ogsaa godt i nogle Uger, men pludselig opdager han en Torsdag, at Lommepege vare slupne op. „Jeg kan ikke komme ud af det, Fader,“ sagde han, „vil Du blot give mig ligesaameget som min Sidemand i Skolen faar af sin Fader, saa skal jeg nok komme ud af det.“ „Det kan Du ikke min Dreng,“ var Faderens Ord, „Du maa komme ud af det, med det Du har, Du faar ikke mere,“ men saa græd Drengen; det blødgjorde Moderens Hjærte, saa hun stak Lidt til ham. Hans Indtægter voxede altsaa, men Pokker véd, hvordan det gik til, Udgifterne voxede ogsaa. Han kunde ikke med sin bedste Villie komme ud af det. Saa blev han Voxen, kom paa Universitetet; flink, flittig og begavet var han, men skjøndt han fik rigelige Penge sendt, de slog aldrig til. Han maatte gjøre Gjæld for at komme ud af det. Han sluttede fine Bekjendtskaber, holdt Ridehest og Hund, de skulde have noget at spise og det koster. Husleien er ogsaa dyr i Hovedstaden. Gjælden voxede og det blev vanskeligere og vanskeligere at komme ud af det. Men Faderen betalte hans Gjæld af Glæde over en vel øverstaaet Examen. Lidt Skjænd vankede der jo i Brevet, men der var nogle Hundredekronesedler i, saa bødede det Ene jo Lidt paa det Andet. — Nu blev D. Kancellist, Fuldmægtig, og i sit tredivte Aar var han Kontor-

chef. Fyrsten i Landet var bleven opmærksom paa ham; han beundrede hans Dygtighed, hans Begavelse og skjænkede ham sin Gunst. D. blev snart Fyrstens Yndling. Han blev hans Privatsekretair, fik fri Bolig og flere Tusinde i Gage om Aaret, men desuagtet henfaldt han til Melankoli; han gik ene, nedbøiet omkring, var forstemt og indesluttet, saa indesluttet, at selv Fyrsten bemærkede det.

„Hvad feiler Dem, min Kjære, hvorfor saa besynderlig?“ spurgte en Dag Fyrsten ham. „Ak! Deres Høihed, min Stilling, mine Udgifter, det Hus, jeg ifølge min Rang er nødt til at føre, det koster. Jeg véd ikke, hvorledes det kan være, men jeg kan ikke komme ud af det.“ „De skulde gifte Dem,“ sagde Fyrsten; „se at faa en Kone med Penge, det er altid en Udvei; jeg véd en af Hofdamerne, der har en Del tilovers for Dem, tag hende, hun er grim og ikke ganske ung, men hun har en Million, saa kan det Ene jo bøde Lidt paa det Andet, og med en Million maa De da nok kunne komme ud af det. D. smagte først lidt paa denne Million; den kunde han jo nok lide, men den gamle, grimme Hofdame, det smagte ikke rigtigt. „Hun er svær, men hun skal tages,“ sagde D. til sig selv, og en Maaned efter holdt han Bryllup med Millionen, nei, med Hofdamen, vilde jeg sige, men det er sommetider svært nok at komme ud af det med sin Kone, naar man holder af hende. men det er meget værre at komme ud af det med hende, naar man ikke holder af hende,

og for at kunne komme nogenlunde ud af det med hinanden, saa gik man snart hver sine Veie. Hun bortødslede Masser af Penge paa Stads, Pynt, Juveler, Smykker o. s. v. Han kastede sig ud i Livet, nød dette rigtig tilgavn, han spillede, og det er dyrt i Længden. Alting kan faa en Ende her i denne syndige Verden, selv en Million; saa kom Gjælden igjen, den voxede, blev større og større, og Enden paa Historien blev den gamle Vise: Jeg kan ikke komme ud af det. Fyrsten mærkede det. „Ja, to Koner med en Million kan jeg skam ikke skaffe Dem, min kjære Ven, De maa virkelig indskrænke Dem, De maa se at komme ud af det.“ „Ja, naar jeg bare ikke var kommen saadan ind i det. Imorgen har jeg en Vexel paa 10,000,“ sukkede D., men Fyrsten vendte ham Ryggen og lod, som om han Intet hørte. Saa var det Aften. D. vidste ikke sine levende Raad, han kastede et fortvivlet Blik paa de ladte Pistoler, der vare placerede paa Væggen over hans Skrivebord. „En Kugle gennem Hovedet betaler til Slutning enhver Gjæld; jeg kan ikke komme ud af det, og dog, maaske, Livet er saa skjönt, jeg maa indskrænke mig, naar jeg blot vidste, hvordan jeg skulde klare den Vexel. Jo, et Middel har jeg endnu, en Udvej staar mig aaben, men jeg gyser tilbage for at gaa den. Fyrstens Kasse er jo i min Varetægt, igaar blev der netop indbetalt 10,000. Jeg skal ikke aflægge Regnskab før om 8 Dage; om jeg laante disse 10,000; ikke stjal, bare laante, saa kunde jeg maaske undgaa Skjændselen, maaske tilbagevinde

denne Sum i Spil, maaske dække Manglen, og saaledes maaske binge Alt i Orden.“ Men se alle disse maaskeer, de er aldrig gode at bygge paa. Hvordan gik det saa senere Manden? — han stjal! han bedrog sin Fyrste og Velgjører, nu gjorde han det sidste skjæbnesvangre Skridt ned ad Lastens Skraaplan, og det kun fordi han aldrig havde kunnet komme ud af det.

Næste Dag fik D. sin Vexel betalt, og med et Smil paa Læberne viste han sig atter i Fyrstens Saloner om Aftenen. Imidlertid havde Fyrsten fulgt alle D.'s Handlinger, siden deres sidste Samtale, og i hele det glimrende Selskabs Nærværelse gik Fyrsten hen imod sin tidligere Yndling, rev hans Ordensdekorationer af hans Bryst og udbød med Harme: „Elendige Usling, jeg véd alt. Du er en Tyv, en Bedrager. Hidtil har Du ikke selv kunnet lære Dig den Kunst, at komme ud af det, nu skal jeg dog se om jeg kan lære Dig det. — Bort med ham, i Fængsel;“ her ser vi et slaaende Bevis for, mine Damer og Herrer, hvad det kan føre til, ikke at kunne eller ville lære at forstaa Sandheden af det gamle Ord: Man skal sætte Tæring efter Næring.

Og Fyrsten havde Ret; thi det er netop Sagen, kan og vil man blot altid i sin Livsstilling sætte Tæring efter Næring, saa forstaar man den Kunst, altid at kunne komme ud af det i denne Verden.

PAA GRÆNDSEN AF DET NYE AAR.

Et Foredrag, holdt i en Foredragsforening Nytaarsaften.

Af Tidens Skjød fremgaar Alt, hvad der lever og rører sig, i Tiden skal alle vore Idrætter forberedes, udvikles og modnes, og med Tiden skal engang Livet med al dets Daad, med alle dets Forhaabninger og alle dets Drømme kaldes til Hvile; det er en uforanderlig Lov, som den alvise Styrer har sat for vor jordiske Vandring, og jo mere Tanken dvæler ved denne Lov, desto dybere pleier ogsaa den Alvor at være, med hvilken vi gaa de Høitidsdage imøde, der ligesom udgjøre de store, betydningsfulde Led i Tidens umaalelige Kjæde. Vi ere saaledes nu i Begreb med paa denne Nytaarsaften at træde op paa den store Grændse, hvorfra vi paa den ene Side skulle se tilbage, ikke blot paa det nærmest forløbne Aar, men ogsaa paa den Række af Aar, vi have oplevet, og paa den anden Side skulle vende Blikket mod den Fremtid, hvor en ny Udsigt vil aabne sig for os, hvad enten denne kun vil vise os

et lille Antal af Dage eller udvide sig fremdeles til en Række af Aar. Nytaarsnatten er saaledes et betydningsfuldt Stadium, hvor Fortiden ligesom knyttes til Fremtiden, og der er vel ikke Mange, hos hvem der ikke netop i en saadan Stund tages mangan Beslutning eller i hvis stille Sind mangt et godt og redeligt Forsæt kaldes til live, og der er vel heller ikke Mange, hos hvem der netop i en saadan Stund ikke rører sig en Taknemlighedsfølelse for, hvad der hidtil blev ham til Del og hos hvem ikke mangt et Ønske om tilkommende Goder kommer frem. Det er derfor ikke blot de Ældre, ikke blot dem, der prøvedes i Aarenes Løb, maaske ofte haardt, der skal dvæle med Opmærksomhed ved Tidernes vexlende Løb; nei, det er ogsaa de Unge, og derfor vil vi heller ikke, at denne Stund her skal svinde bort som en flygtig Skygge, nei, vi vil fastholde den i dens ilende Flugt, vi vil, at den sidste Afsked til det bortvigende Aar skal slutte sig inderligt til den første Hilsen af det kommende; vi vil, at de fire Vægge, som har været tause Vidner til vor Virksomhed i det svundne Aar, ogsaa skulle se os paa en værdig Maade forberede os til at gaa det nye imøde, og derfor siger jeg til Gamle saavel som til Unge: Lad os fremfor Alting aldrig tabe det store Sindbillede af Sigte, som Tiden fremstiller for vore Øine, men efterligne netop Tiden i dens Fremgang og i dens Bestandighed.

Tiden kan ikke standses i sin Gang; den

skrider fremad i uafbrudt Bevægelse; det forholder sig som en gammel Digter har sagt, at selv medens vi udsige Ordet, skynder Tiden sig ligesom misundelig forbi paa sin hurtige Flugt. Timerne blive til Dage, og Dagene til Aar og vi maa næsten overraskede spørge os selv, hvorledes er det dog muligt, at allerede et saa stort Antal Aar kan være tilbagelagt. Men om end de hennullede Tider svinde, og om end de samme Aar aldrig kunne vende tilbage og begynde sit Løb forfra igjen, saa er det dog vist, at hvergang det nye Aar træder ind paa sin Bane, da indtræder ogsaa den selvsamme Naturens Orden og fortsætter sin Gang gjeennem de selvsamme Afvexlinger, som fandt Sted i Aartusinder; thi Forjættelsen som vi læste i vor Barndom stadfæstes bestandig: Saalænge Jorden staar, skal Sæd og Høst, Frost og Hede, Sommer og Vinter, Dag og Nat ikke aflade. Saaledes have vi Anledning til at tale om Bestandigheden i Tiden. Men læg nu vel Mærke til en Ting. Vi skal nok gaa fremad som Tiden og være bestandige som den, men Meningen dermed er ikke den, at vi kun skulle være betænkte paa Vedligeholdelsen af vor Tilværelse, saa at den kunde vedvare i Løbet af mangfoldige Aar; nei ingenlunde, thi saa kunde man vel sige, at Tiden gik frem med os, men ikke, at vi gik fremad med den, heller ikke er det Meningen, at vi skal blive staaende indenfor en indskrænket Kreds af enten smaalige Sysler eller af saadanne, der kun udgjør de nødvendigeste

Betingelser for vort Livs Ophold, nei, for saa kunde man sige at vi stod stille, og det er ikke det samme som at være bestandig. Nei, der forudsættes i Alt en fremadvirkende Kraft og saa stadig Øvelse og Styrkelse af denne Kraft, uden hvilken ingen Fremgang eller Bestandighed er mulig.

Spørge vi nu, hvortil skal vi da gaa frem? saa vil jeg blot svare dette: Gjør Fremgang i det Gode og vær bestandige deri, og vil vi spørge hvori da det Gode bestaar, saa vil jeg blot gjenkalde de gamle bekjendte Sandheder i vor Erindring: Vi ere skabte i Forsynets Billede, bestemte til at opnaa en Fuldkommenhed, langt høiere end den, der ligger indenfor Jordlivets Grændser, vi ere blevne betroede store og herlige Evner i mange forskjellige Retninger, og vi skulle alt som Tiden gaar frem udvikle og uddanne disse Evner. Forsynet tændte i os Fornuftens klare Lys, og derfor skulle vi gjøre Fremgang i al god og nyttig Kundskab og blive bestandige deri. Jeg véd godt, Meget er for os som en lukket Bog — tidt staar den menneskelige Forstand stille — men vi maa og skal dog arbeide os frem gennem Tidernes Længde, thi netop ved det utrættelige Arbeide udvikles Evnerne. Vi véd jo dog fra vor tidlige Barndom, hvorledes vore Forældre og Lærere indprentede os de første Bogstaver, vi lærte senere de næste og de næste, tilsidst hele Alfabetet, saa lærte vi at foie Bogstaverne sammen til Ord, og om end mange af disse i Be-

gyndelsen vare os uforstaaelige, saa knyttede der sig dog efterhaanden bestemte Forestillinger til Ordene, saa at vi tilsidst forstode deres Betydning og Sammenhæng, og hvad der skete dengang i det Mindre, det skete senere i det Større og saaledes vil det fremdeles ske. De Ældre iblandt os vil give mig Ret i, at de, alt eftersom Aarene ere svundne hen paa den Livsvandring, de har tilbagelagt, har faaet tydeligere og klarere Begreber om Meget, som tidligere syntes dunkelt for dem og vanskeligt at fatte; det er Aanden, Sjælen i os, der skal fremelses ad Kundskabens Vei for at naa Sandhedens store Maal, og efter Sandheden er det jo dog at Alle stræbe i Forening. Det sandselige Øie forstyrres saa ofte ved menneskelig Ufuldkommenhed og skuffes saa let ved et flygtigt Blændværk, men Aanden blev det givet ved ærlig og redelig Gransken at seire over Vildfarelser og at trænge igjennem saaledes, at vi kunne se Alt i dets virkelige Betydning, og naar vi saaledes gaa fremad Skridt for Skridt, fra den dunklere Forestilling til den tydeligere Indsigt, saa ville vi tilsidst ogsaa standse ved det, der altid maa blive Lønnen for den alvorlige Stræben, ved en levende Erkjendelse af den Alfuldkomne, hvis Forsyn aabenbarer sig i det Mindste som i det Største, i det Enkelte som i det hele store Sammenhæng af Alt, hvad han dannede. Vi se hvorledes denne udtaler sig i Naturens store Orden paa alle Omraader; der spirer ikke et Blad, der rører sig ikke et Vindpust uden efter Naturens urokkelige Lov,

og se til Menneskenes Handlinger og Skjæbner; tidt synes det som om Vold, Usselhed og Had vil forjage Fredens og Kjærlighedens Aand, men det erkjendes dog altid, om endog først efter at Tider ere svundne, at det Alt maatte ske saaledes, for at Alvisdommens store og ubegribelige Hensigter kunde fremmes. Ja, vi skulle gaa frem i Kundskaber, vi skulle være flittige i at søge, tænke og prøve, saa at vi mere og mere, alt som Aarene gaa, maa komme til at forstaa, hvad der overhovedet er forundt den menneskelige Forstand at begribe; men vi skulle ogsaa samtidig vende Blikket indad mod vort aandelige Liv og mindes, at der ogsaa er en usynlig Verden, hvor Alting følger de evige Love, thi Fremgang i Kundskab, Lærdom og Dannelse er ikke nok. Vor Herre har givet os Forstanden, for at vi skulle forstaa, men han har ogsaa givet os et Hjærte, for at vi skulle føle, og derfor vil jeg endnu føie denne Paa-mindelse til hvad jeg alt har sagt: Vi skulle gjøre Fremgang i en ren, dyb og levende Følelse og bevare den som vor kostbareste Eiendom; thi hvad kunde det hjælpe, at vi vare nok saa forstandige og kloge, at vi vidste, at saaledes var dette og saaledes forholdt det sig med hint, eller paa den Maade og ved disse Midler vilde og maatte dette eller hint Øiemed naas, hvad kunde det hjælpe, siger jeg, naar Hjærtet ikke udvidedes til glædelige Følelser paa samme Tid som Kundskaberne udvidede Forstanden. Det kan slet ikke nytte, at man kun kan se og forstaa, nei, man maa ogsaa

kunne føle og nyde, man maa kunne give sig hen i Kjærlighed til det Gode og til Ham, der er Giveren af Alt og til Alle. Der vilde ikke være det Allermindste vandet, selv om vi kunde staa frem og sige: Nu véd, nu kjender jeg Alt hvad der er sket i saa og saa mange Aarhundreder, samt hvorledes og naar det Altsammen tildrog sig, naar vi ikke paa samme Tid dertil kunde føie den Bekjendelse, at Kundskaben om Tingenes Gang er gaaet over til Beundring af Forsynets vidunderlige Styrelse. Vi have forstaaet ved Hjælp af Kundskaber, men vi have samtidig følt og ere blevne begeistrede over alt det Store, det Skjønne, det Vidunderlige. Kundskaben skal nemlig ikke være slet og ret Kundskab, den skal tillige være en forfriskende Kilde til den ædlest Glæde og Nydelse.

Men der er endnu en Evne, der mægtigt rører sig i det menneskelige Byst, og som jeg ogsaa maa opfordre til at uddanne og forædle, fordi den er Betingelsen for al øvrig Fremgang. Bøi Villien hen imod det Gode og alt som Tiden gaar frem, saa lad ogsaa den gode Villie voxes i Fasthed og Kraft. Enhver, som gjør daglige Fremskridt i Kundskaber, han føler sig glad derved, netop fordi han har lagt en ærlig og redelig Villie for Dagen; just fordi man har villet, har man ogsaa kunnet, og jo mere vi formaaede at naa fremad netop ved Hjælp af den ærlige Villie, jo mere voxede ogsaa Glæden, jo mere opfyldte den ogsaa vort Hjærte. Enhver, der derimod ikke

er gaaet frem i Kundskaber, men har staaet vaklende, været tvivlende, ustadig, efterladen eller lignende, med enhver saadan staar det anderledes til. Det er nemlig ikke altid, fordi at Evnerne har været ringere, hvilket jo saa tidt fremføres som en tom Undskyldning, at der ingen Fremgang har været, nei, man har tvertimod ofte sét, at ringere Evner ved Flid og Udholdenhed dog have formaaet at gjøre sig gjældende; nei, Sagen har været den: man har ikke havt Kraft til at bøie Villien, man har ikke havt Mod til at tage rigtig fat, gjøre det første Skridt. eller, selv om man havde gjort dette, saa har man ikke havt Udholdenhed til at udføre det fattede Forsæt.

Begynd da det nye Aar med at overvinde denne Sløvheds- og Ladhedstilstand, saa vil for det første Veien blive lettere, for det andet behageligere og for det tredie vil den Utilfredshed og Modbydelighed, der i det gamle Aar boede i Hjærtet, give Plads for Lyst og Tilfredshed, og alt som den glade Følelse voxer, saa vil ogsaa den gode Villie voxe og med disse vil atter Forstanden udvide sig, thi Følelse, Forstand og Villie kunne ikke adskilles, de maa virke i Forening for at fremme og befæste aandelig Fuldkommenhed.

Saa lad da Opfordringen lyde til os Alle, gjør Fremgang i grundig Kundskab, i en ren, levende Følelse, i en kraftig Villie, saa ville vi ikke alene nærme os til Sandheden, men ogsaa elske den og saaledes tillige voxe i Kjærlighed til Gud, thi Gud er Sandhed. Det er ikke nødvendigt at føie Noget

til denne Opmuntring, thi elske vi Skaberens, elske vi ogsaa hans Værk, og saa ville vi ogsaa bære Kjærlighed til hverandre indbyrdes. Men Et endnu vil jeg minde om, og det er dette, at det nye Aar stiller altid større og strengere Fordringer til os end det gamle og det i alle Retninger; læg vel Mærke til det, Enhver, som hører til den opvoxende Slægt, ogsaa Dit Fædreland her paa Jorden, der er givet Dig til efter Evne at værne om, sætter sit Haab til Dig. Dan dine Evner til Gavn for det, føl for det, elsk det og kjæmp for det med en ærlig Villie; tro mig, gjøre vi dette, saa indse vi mere og mere hvad det vil sige:

Et glædeligt Nytaar!

Tænk, før Du taler!

(et lille Foredrag om, at der efter uoverlagt Tale tidt kan komme Fortrydelse).

Hvis De nogensinde har læst et af mine tidligere udgivne Foredrag, der har den maaske i adskillige Menneskers Øre lidt skurrende Tittel: „Det er Løgn Altsammen!“ saa vil De vide, at jeg deri blandt Andet udtaler, at der er mange Mennesker, der tidt lader til ubetænksom at sige en Usandhed for at opnaa en eller anden Gunst, en eller anden Fordel, og et Bevis paa dette, afgiver efterfølgende lille Historie.

Jeg elsker Dig, Anna! udbrod Viggo, idet han trykkede den elskede Gjenstand op til sit Bryst i Erkjendelse af, at han endnu manglede et Ribben i sin Side, ja jeg elsker Dig, af hele min Sjæl og saa trykkede han det første Kys, — (ja det tør jeg dog ikke med Bestemthed paastaa; det kan gjerne være det var andet, tredie, maaske fjerde), paa Annas jomfruelige Læber.

Din for evig! udbrod Anna, — der var Ingenting i Veien; og idet en yndig Rødme be-

dækkede hendes Kinder, besvarede hun hans Kys; ja jeg vil ikke holde mine Læser eller Tilhørere for længe bag Kulisserne, eller bære mig ad som Romanerne, hvor denne Tilstaaelse, naar Romanen er i 4 Dele først kommer frem i tredie Del. Nei, jeg vil gaa lige til Sagen, imellem Viggo og Anna var Alt i Orden; evig Kjærlighed! evig Troskab! o. s. v., de vare forlovede veritabelt. Maa jeg i Korthed indskyde en lille Bemærkning betræffende denne den indholdsrigeste af alle Tilstaaelser. „Jeg elsker Dig“. I Begyndelsen hører man altid, eller ialt Fald ofte, Elskende udtale denne Tilstaaelse mindst ti Gange i et Aandedræt. I Hvedebrødsdagene ti Gange i Timen; men senere indskrænker det sig; efter nogen Tids Ægteskab siges samme Tilstaaelse ti Gange om Ugen, saa høist ti Gange om Maaneden, saa om Aaret og til Slutning? — ja det er mærkværdigt, somme-tider har man Exempler paa, at Tilstaaelsen, efter en Tid at være bleven sjeldnere og sjeldnere tilsidst helt forstummer. Det er ingen Usandhed; — men som sagt dette var kun en lille indskudt Bemærkning. — Jeg gaar videre i Texten, altsaa Viggo og Anna elskede hinanden; Anna var en henrivende Blondine, deilige Øine, den yndigste lille Sukkermund; hun besad Talenter og naturligvis alle mulige Dyder, hun var en Engel, forsaavidt som man her paa Jorden kan bruge denne Benævnelse naturligvis, og Viggo, ja han var nydelig! en lille sort Knebelsbart saa forfærrisk

dreiet, at den maatte være farlig for ethvert Kvindehjærte.

Men nu er der altid den kjedelige Omstændighed ved saadanne Kjærlighedshistorier, saadanne uskyldige Forbund imellem tvende Hjærter, at der er saa mange, som tidt skal have deres Næse derimellem, der er undertiden saa mange, der skal give deres Besyv med i Anledning af denne Kjærlighed; det er saadanne overflødige og ofte byrdefulde Bipersoner, som for Exempel Forældre, Formyndere, gamle Tanter og gnavne Onkler. Et elskende Par kan virkelig tidt med Rette anse det for en ganske særdeles Begunstigelse af Lykken, naar Antallet af disse mange kjedsommelige, tidt meget umedgjørliche Bipersoner indskrænke sig til det mindst Mulige. For Viggos Vedkommende var her dog imidlertid Intet at klage over; han havde nemlig slet ingen Familie, han stod ganske alene i Verden og der kan man se, det kan dog undertiden altsaa ogsaa have sine Behageligheder; men Anna var ikke saa heldig stillet i den Retning; Nei hun havde en Onkel som tillige var hendes Formynder. Anna havde, skal jeg sige dem, foruden de Egenskaber, jeg før nævnede ogsaa den, slet ikke saa uefne Egenskab, at have Formue.

Hendes Onkel opholdt sig imidlertid ikke der, hvor Anna boede, han var nemlig Præst i Hovedstaden; jeg har, opdager jeg nu, glemt at meddele, at Viggo og Anna havde lært hinanden at kjende i en Provindsby, hvor Anna var i Huset hos en anset Familie. Hvad Viggos Forhold angik,

saa vare de kun lidet bekendte; men jeg kan fra aldeles paalidelige Kilde dog oplyse, at han var en flot ung Herre med store Forhaabninger og — stor Gjæld; men det er da forresten ingen Ulykke, de interessanteste Mennesker har næsten altid Gjæld; til at forskaffe sig en saadan, hører jo et vist Talent, hvorimod der til at betale den, aldeles ingen aandelige Anlæg behøves, men kun Penge.

Hos den Familie hvor Anna opholdt sig, vidste Viggo snart at sætte sig i Gunst og Told-kontrolleurens Frue, — (det var nemlig en Told-kontrolleurfamilie) — lovede efter bedste Evne at gjøre sin Indflydelse gjældende hos Annas Onkel til Fordel for Viggo; men det var i Grunden slet ikke saa let gjort som sagt. Pastoren var desværre en gammel gnaven Pebersvend og én afgjort, om ikke Hader, saa dog Modstander af Ægteskabet, eller rettere sagt Ægtestanden, og derfor skulde der ganske overordentlige Anstrengelser til for at faa denne saa betydningsfulde Mand stemt gunstig for de unge Menneskers Planer og saa endelig erhverve det nødvendige Samtykke.

Viggo skuede imidlertid med Kjækhed Fremtiden imøde, han stolede paa sit behagelige, indtagende Væsen og mente nok at kunne erobre „Hans Velærværdighed.“

En svag Side maa Manden dog have, trøstede han sig med, og finder jeg blot den, tager jeg ham med Storm.

Anna svarede ham imidlertid med et be-

tænkeligt Skuldertræk, hun kjendte Onklen og Formynderen bedre; vel var han en god Mand, dertil pligtopfyldende til det Yderste, men han var sær, og hans Karakter var saa urokkelig, at Intet i Verden kunde bringe ham bort fra en Beslutning, han engang havde taget.

Viggo vedblev imidlertid triumferende, det skal ikke falde mig vanskeligt at beseire enhver Modstand fra hans Side, en Times Samtale, mente han var nok til, at „Hans Velærværdighed“ skulde trykke ham rørt i sine Arme.

Imidlertid var Onklen af Annas moderlige Veninde, Toldkontrolleurinden, blevet underrettet om, hvorledes det stod sig med hans Nieces og Myndlings Hjærte, og den gode Dame havde ikke undladt i Overensstemmelse med sit Løfte at sige alt det Gode om Viggo, som det paa nogen mulig Maade var hende muligt at udfinde. Den strenge Formynder havde trods alt dette dog først bestemt modsat sig den paatænkte Forbindelse, men da den gode Kone imidlertid blev mere og mere paatrængende i sin Anbefaling for Sagen og da Anna indtrængende forenede sine Bønner med Pleiemoderens, svarede endelig Onklen, at han med det Første skulde indtræffe og tage den Udvalgte nærmere i Øiesyn.

Sex Uger efter indfrieede han sit Løfte. Med et Glædesskrik fløi Anna i Onklens Arme og vilde strax sende Bud efter sin elskede Gjenstand, for at Præsten ufortøvet kunde se, hvilket herligt Menneske den Udkaarne var, men dette modsatte

Præsten sig bestemt, han vilde først tale med Anna om de fremtidige Planer og om hendes fremtidige Udsigter, – og derved blev det, hvor meget den unge Pige end modsatte sig. Formynderen brugte hele sin overbevisende Veltalenhed for overhovedet at bringe Anna paa andre Tanker, men han stødte imidlertid her paa en saa afgjort Modstand, at han tilsidst med et Suk maatte tilstaa, at man ligeoverfor Kjærligheden Intet kan udrette med Fornuftgrunde.

Endelig kom den saa længselsfuldt ventede Aften, da Viggo skulde slaa Hovedslaget. Viggos Skrædder havde paa Kredit, i Forventning om en endelig Afgjørelse af hele Gjælden, opbudt Alt, for at gjøre den unge Mand til et Mesterstykke af Skrædderkunst; han lignede en fuldkommen Parisermode. Anna modtog ham i Entreen og bevidnede ham sin sande Beundring. Ak! hvor mange unge Piger drømme vel om, at Halvdelen af deres Kjærlighed saa ofte skyldes den Udvalgtes Skrædder.

„Du maa absolut gjøre et overvældende Indtryk paa Onkel, det kan ikke være Andet,“ udbrød den unge Pige.

„Selvfølgelig,“ svarede Viggo, „og min Tales overbevisende Kraft skal nok omstemme ham, stol kun paa mig.“

Opfyldt af fuldstændig Tro paa Seiren, traadte nu Viggo ind i det Værelse, i hvilket Pastoren, den frygtelige Onkel og Formynder befandt sig, og med de fineste og mest udsøgte Manerer søgte

Viggo at vinde Terrain; men han maatte snart sande, det er langt lettere at erobre ti unge Pige-hjærter end en eneste gammel Onkel; thi hvad der bringer hine i Fyr og Flamme, gjør denne kold og frembringer endogsaa det ganske modsatte Indtryk. Hr. Pastoren stirrede aldeles ikke med noget synderlig tilfreds Blik gennem sine Brillen paa denne Damernes Ridder. Ja vent, tænkte Viggo, jeg skal nok tage ham, saadanne gamle Kavallerer pleie undertiden at være forfængelige, og nu besluttede han at indrette sin Plan efter denne Grundsætning. Han havde snart indledet en Samtale med Onklen og begyndte med Sagkundskab at udtale sig om Hovedstaden og Livet i den.

„Har De længe opholdt Dem i Hovedstaden,“ spurgte Pastoren, idet han betragtede ham skarpt.

„Fire Aar,“ svarede Viggo freidigt.

„Hvortor opholdt De Dem der saalænge,“ fortsatte Præsten.

„Hovedsagelig for min videnskabelige Uddannelses Skyld,“ var det kjække Svar, uagtet han var sig bevidst ikke at have bestilt Andet, end at sætte Penge overstyr og deltage i alle mulige Fornøielser.

„Saa har De altsaa jevnligt besøgt de videnskabelige Selskaber og Foreninger?“

„Ja, ganske vist, de fire Dage om Ugen helligede jeg mig til den Slags Nydelser.“

„Høist mærkeligt,“ vedblev Præsten med en Hovedrysten, „jeg har den Ære at være Medlem

af adskillige videnskabelige Selskaber og dog kjender jeg ikke Deres Navn fra et eneste af disse, ja jeg skylder endogsaa Sandheden at sige, jeg mindes ikke engang Deres Ansigt, som jeg i saa Fald dog nødvendigvis maatte have set.“

„Hr. Pastoren har sandsynligvis glemt det,“ fortsatte Viggo sorgløs, „men desto bedre erindre jeg Deres.“

„Mit?“ spurgte Præsten med tvivlende Stemme.

„Eller endnu snarere Deres Velærværdigheds herlige Prædikener,“ forsikkrede Viggo i Overbevisning om endelig at have fundet Mandens svage Side.

„Skulde De virkelig have hørt dem, Høistærede,“ vedblev Præsten, idet han fæstede sit stikkende Blik skarpt paa den unge Mand.

„Ja, jeg vil sige det ærligt,“ bemærkede Viggo, „saalænge jeg opholdt mig i Hovedstaden manglede jeg kun meget sjelden iblandt Deres Velærværdigheds Tilhørere.“

„Nu vel da, min unge Herre,“ udbød nu Præsten med Tordenstemme, idet han reiste sig op. „Hvis De virkelig befandt Dem blandt mine Tilhørere, da De var i Hovedstaden, og jeg har jo ingen Grund til ikke at tro paa Deres aabne og ærlige Tilstaaelse, saa befaler jeg Dem øieblikkelig at forlade dette Hus og aldrig sætte Deres Ben her oftere; thi i saa Fald maa De jo være bekjendt med, at jeg i Hovedstaden er ansat som — Tugthuspræst.“

Som et Tordenskrald virkede denne skrække-

lige Efterretning paa Viggo; dette var ham nemlig aldeles ikke bekjendt, da han gav sig ud for at have været en af Præstens stadige Tilhørere. Nu var Spillet tabt, og tilintetgjort; med et uendelig sørgeligt Blik paa Anna, som var en Besvimelse nær, forlod han Huset. Forenede Bønner og Forbønner fra forskjellige Sider hjalp ikke, Præsten var og blev urokkelig. Aldrig skal den Løgner blive din Mand; det var de eneste Ord, der kom over „Hans Velærværdigheds Læber.“

Som rasende styrtede Viggo hjem, rev sig fortvivlet i sit omhyggeligt friserte Haar og kastede sig paa sit Leie. Hvilke Tanker, der gik igjennem hans Hoved, kan jeg ikke beskrive; jeg ved kun, at han næste Dag besluttede at skrifte for den fornærmede Onkel og bede om Tilgivelse. Dette gjorde han i et ydmygt Brev og Svaret lod ikke vente længe paa sig; det lød saaledes, kort men fyndigt:

Min Herre!

Om jeg endogsaa har den Overbevisning, at De aldrig har været blandt mine Tilhørere, saa er og bliver De dog ligefuldt en Løgner og en saadan giver jeg aldrig min Nieces og Myndlings Haand.

(Underskrift.)

Da Viggo senere gik til Annas Bopæl for yderligere at retfærdiggjøre sig, var hun allerede reist med sin Onkel til Hovedstaden, og jeg kan endvidere meddele, hvad jeg fra aldeles paalidelig

Kilde siden har erfaret, Anna er senere blevet gift med en Anden.

Se denne lille Historie, som jeg er vis paa Mange kan have godt af at høre, er „Ei blot til Lyst“; derfor har jeg meddelt den i nærværende Samling i det Haab, at Viggos „Gaaen udenom Sandheden“, for at bruge det mildeste Udtryk, maa lære Andre, at man skal være meget forsigtig, naar man vil forsøge sig i den Retning. Man skal tænke sig godt om; thi man kan nemt lægge sig selv en Snare, som man ikke saa let slipper ud af.

ET PAR ORD OM ANTIPATHI.

Det er jo en Kjendsgjerning, at der gives Folk, som drage vore Hjærter til sig, saasnart vi bare se dem, som indtage os, inden vi endnu have lært dem nøie at kjende; men paa den anden Side gives der ogsaa Mennesker, som vi aldeles ikke kunne lide, uden at vi se os i Stand til at angive nogensomhelst Aarsag til denne Følelse; med de Første falder det os let at blive fortrolige, med de Sidste er dette os en Umulighed. Denne modbydelige Følelse hos os, som det blotte Syn af visse Mennesker frembringer, kaldes i daglig Tale: Antipathi. — Hvad er Antipathi? — Mange har villet udlede hin Følelse fra en Ulighed, en Disharmoni i forskjellige Menneskers Naturel, men jeg tror ikke dette er ganske korrekt, i det Mindste kan den Forklaring ikke antages som almindelig gjældende; der gives nemlig Mennesker af ganske forskjellig Naturel, som virkelig elske hinanden, ja

som endogsaa paastaar, at netop det forskjellige Naturel gjorde dem til de fortroligste og bedste Venner. Det er en bekjendt Sag, at netop ganske forskjellige Karakterer sympatisere ofte meget bedre end de, som Naturen har dannet ligesom efter samme Model; hvem kjender ikke Ægteskaber, hvori der hersker den skjønneste Enighed, skjøndt Mand og Hustru afvige overmaade meget fra hinanden i Henseende til deres Naturel, og ligesaadan omvendt.

Jeg forstaar ikke ved den Antipathi, visse Mennesker have for hinanden, egentlig den Følelse, som hidrører fra noie Bekjendtskaber med deres forskjellige Temperamenter og Tænkemaader, eller vel endog fra personlige Fornærmelser, men snarere det uvilkaarlige Indtryk, visse Ansigtstræk og legemlig Dannelse hos andre, frembringer i vor Fantasie; det forskjellige Naturel kommer her kun for saavidt i Betragtning, som det kan give Anledning til disse Ansigtstræk, der for os har noget Modbydeligt ved sig. En berømt Videnskabsmand skal en Gang have paastaet, at der var tildeelt ham af Naturen en besynderlig fin Følelse til at læse i et Menneskes Aasyn, hvad der bevægede sig i hans Indre, og jeg har hørt Folk, selv i vore Dage, paastaa noget Lignende. Jeg vil ikke paastaa det modsatte, men som Regel tror jeg ikke det holder Stik.

Jeg tror ikke, den menneskelige Sjæl handler efter bestemte Love, naar den føler Tilbøielighed eller Afsky for Andre efter deres Ansigter. Hvert

Menneske gaar her sin egen Vei; thi Enhver har jo sin egen Smag og Følelse, Enhver sin Evne til at læse en Gang saa, en anden Gang saa i sine Medmenneskers Ansigter, og de Fornemmelser, som Udtrykket i Andres Ansigter frembringe, kunne heller ikke følge efter lige Love, fordi Naturen gav En finere, en Anden grovere Følelse, fordi En bringer mere, en Anden mindre Indbildningskraft med til sine Iagttagelser, og fordi vore Forestillinger pleie at rette sig efter vore Organers Beskaffenhed. Der gives Øieblikke, hvor man kan være saa forstemt, at Hjærtet er mere tilbøieligt til Ufølsomhed end til Deltagelse. Ja, det er ligesom Alt havde sammensnøret sig, for at vi skulde se enhver Sag fra den sorteste Side, og vi føle os i denne Tilstand ligesom sløve for Virksomhed og Aandsanstrengelse, men vor Indbildningskraft er dog særdeles virksom, den forbittrer os mod Alt og imod Alle, og lader os se den værste Side hos ethvert Menneske. Vore bedste Venner ere os da ikke tilpas, og vort Øie opdager, netop paa Grund af den Tilstand, vi befinde os i, Feil hos dem, som vi ellers aldrig bemærkede. I saadanne Øieblikke virker især Udtryk af ondt Lune i Andres Aasyn stærkt paa os. Jeg har en Gang hørt en Fader i et saadant Øiebliks Tilstand sige til et af sine Børn, der var som den grimme Ælling i Andersens Eventyr: „Gaa bort, jeg vil ikke se dig! Du er ligesaa dum og uartig, som Du er styg! Du duer ikke til nogen Verdens Ting.“ Ja, det var stygt sagt, men det er Sandhed, og at mange Stygge virkelig maaske

ikke due til Meget, og aldrig blev til Noget, mon det netop ikke skulde ligge i — Forældrenes eller Opdragernes Feilsyn, mon ikke Grunden hertil ofte laa i Maaden, hvorpaa man behandlede og opdrog dem, i den Foragt, Forældre eller Lærere viste imod dem, i de stumme saavel som i de talende Bebreidelser, man saa ufornuftigt gjorde dem, over deres Udseende?

Hvad der har en stor Indflydelse paa Antipathi mod visse Mennesker, er — forskjellig Alder. — Ligesom Voxne kan have Antipathi mod Børn, saaledes kan Børn ogsaa nære Antipathi mod Voxne. Ældre Folks alvorlige, ofte stikkende Blik, deres grove Stemme, et stort, udviklet Legeme kan ofte have noget ubehageligt for Barnets Indbildningskraft, som Jævnaldrende ikke føle ligeoverfor hinanden.

*

*

*

Jeg sagde nylig, at vor Antipathi mod mange Mennesker, fornemmelig foranledigedes af deres Ansigtstræk, der, uden at vi kunne forklare det, havde noget ubehageligt for vor Fantasi, og jeg skal søge at bevise det. Se da først paa de satiriske, de hovmodige Ansigtstræk, og saa paa dem, der udtrykker Enfoldighed, Dumhed og Idiotisme. Som Skuespiller har jeg haft Leilighed til netop at studere Ansigtstræk, og naar jeg da traf paa et rigtig satirisk Ansigt, saa viste det sig altid med en skjælmsk, fortrukken Mund og en Mine, der

var ligesom sammensat af Smil og Haan, den udtrykker ikke ganske, bitter Haanlatter, heller ikke et blot Smil, som altid udmærker sig ved Øiets stille Venlighed; men en Mellemtung af begge Dele, ligesom en satirisk Tanke er en Blanding af en dobbelt Følelse, nemlig, den naturlige i sig selv uskyldige Glæde over enten det Besynderlige, Latterlige eller Forunderlige hos Andre og saa dernæst hint skjulte, om jeg maa bruge det Udtryk malicieu'ske Fornøielse over at have sagt noget Bittert og Bidende. Til et rigtigt satirisk Ansigt hører da i Reglen ogsaa, spids Kind, spids, undertiden opstaaende Næse, og under bestemt tegnede Øienbryn de ligesom lurende Øine.

Enkelte, vilde disse Træk ikke gjøre noget Indtryk paa os, men tilsammentagne frembringe de den uvilkaarlige Afsky mod Satirikeren, som pleier at vedvare, endogsaa naar vi tiljuble hans Indfald vort Bifald. Det er nemlig intet Bevis for, at vi nærme os Satirikerens Hjærte, at vi le over hans bidende Vittigheder, skjulte hæve sig vore Følelser imod ham, og jo mere bidende og træffende hans Tanker vare, desto mere mistroiske stillede vi os ligeoverfor hans Karakter. Saadan en Mand vilde vi aldrig kunde vælge til vor fortrolige Ven; tvertimod, hans giftige Tunge vilde i den daglige Omgang netop blive os besværlig, og fremfor Alt vilde vi frygte for, at hans lurende, speidende Øie skulde opdage vore Feil og smaa Skrøbeligheder, dem vi saa gjerne vilde holde skjulte, thi vi tvivle intet Øieblik om, at han, hvis han opdagede dem,

da uden at genere sig i mindste Maade vilde gjøre os latterlige i andres Øine i et eller andet af sine vittige Indfald.

Den opblæste, hovmodige Persons Mine vækker vor Antipathi mere end noget andet Ansigtstræk. Satirikeren kyser os ganske vist bort fra sig ved Udtrykket i sit Ansigt; men hans Vid kan dog undertiden underholde os, navnlig naar det ikke er os selv, det gaar ud over; vel frygte vi ham, men han kan dog opmuntre og forlyste os; men den Stolte kan ved sin opblæste hovmodige Mine ikke paa nogen Maade nærme sig vort Hjærte. Det kolde, foragtelige Blik han kaster eller synes at kaste paa os, hans suffisante Mine, hans stive Hovednik saarer strax vor Egenkjærlighed, han ligesom jager os bort fra sig med Foragt, og Foragt kunne vi mindst af Alt taale af vore Medmennesker; den Stoltes Miner ligesom frakjende os al Fortjeneste, han fremstiller sig som den, der ene bør beundres, og kun vil, at Alles Øine skulle hvile paa ham.

Enfoldigheds og Dumheds Miner har ligesledes noget modbydeligt for vor Fantasi, endskjøndt de mere vække Medlidenhed end Forbittrelse; de slappe Ansigtstræk, de kolde, døde, kraftesløse Øine, det dumme aandsfraværende Blik, det tossede Sprog, de barnagtige Fagter og Lader, den hele udvortes Fremtræden, alt dette vækker vor Antipathi; thi vi vilde aldrig kunne sympatisere med en Person, man næsten skammer sig ved, og helst ved enhver Leilighed vil søge at undgaa.

Jeg har saa tidt hørt Folk sige: Det er en hæsliq Person, det kan man ogsaa se paa hans Ansigt, og det giver mig Anledning til en lille Slutningsbemærkning. — Vi have ofte bemærket eller indbildt os at bemærke, at et hæsliq Ansigt var forbunden med en hæsliq Karakter, men vi maa jo dog vel ogsaa have bemærket, at et ligefrem smukt Ansigt ved Laster og Lidenskaber kan blive afskyelig vansiret. — Nu se vi et andet hæsliq Ansigt, som har en fjern Lighed med hint slette Menneskes, strax gjøre vi den overilede Slutning, at ogsaa dette Ansigt er forbundet med en foragtelig Karakter; deri ligger netop det Urigtige; thi vi ere desværre altid tilbøielige til at dømme haardere om de Ansigter og Personer som mishage os, end om de der behage os.

Ja det er svært at være „uvillige Mænd“, uden at være altfor uvillige, naar man møder med forud fattet Antipathi.

HVORFOR SKABTES KVINDEN NETOP AF MANDENS RIBBEN?

Et Foredrag efter Motiver af Etatsraad *C. Otto*,
udarbejdet af *Soph. E. Neumann*.

Paa en Tid som den nuværende, da Civilisationen er saa vidt og saa almindelig udbredt, da Enhver forstaar sig paa Alt og kan tale med om Alt, og der neppe gives nogen Dreng eller Pige, lige sluppen ud af Skolen, som jo ikke kan raisonnere og give Grunde for, hvad det skal være, paa en saadan Tid kunde det maaske anses for formastetig at tro eller mene, at man paa nogen Maade skulde kunne være i Stand til at belære Nogen om Noget, som De ikke allerede i Forveien kjendte eller vidste Besked med. Alligevel er jeg ikke i Stand til at løsrive mig fra den Tanke, at der dog endnu vist er Meget, vi kunde have betydelig godt af at vide lidt mere og lidt bedre Besked om. Jeg er endog saa dristig at paastaa,

at der er mange Ting saavel i det Store som i det Smaa, som forunderligt nok helt er undgaaet Opmærksomheden; Problemer, der ligesom slet ikke existere for mange Mennesker, og som derfor Ingen, end ikke i de høiere Dannelsesanstalter, giver sig af med at løse. Er der saaledes Nogen her tilstede, der har tænkt over, og kan sige mig, hvorfor Vorherre skabte Kvinden af Mandens Ribben. Af hvad Grund lod han hende ikke fødes af hvilket som helst Andet i den hele alt formende Verden, hvor der dog var saa Meget og Overflødigt at tage? — Hvorfor netop af Manden, der stod saa enkelt? — Og naar saa endelig Manden skulde anvendes til det nye Kunstværk, hvorfor skulde da netop hans Ribben holde for? Hvorfor brugte f. Ex. Vorherre ikke hans Hoved, og lod hende fremstaa — som vi i Mythologien har læst — som Minerva af Jupiters Hoved med Hjelm og Spyd. — Ja, sandt nok, Manden vilde jo rigtig nok derved siden selv være bleven uden Hoved; men hvad gjorde ogsaa det? Der er jo dog saa mange, der løbe hovedløse omkring, og ikke desto mindre komme ganske ypperligt frem i Verden. Eller hvorfor funkede Adams Øie ikke Eva frem? Eller hvortor lod Skaberen ikke hans Arm slynge hende frem, eller saadan noget Lignende? Magisk og forunderlig syntes jo i ethvert Tilfælde Kvindens Fødsel at skulle være. Jeg spørger derfor atter og atter, hvorfor i Himlens Navn fødtes netop Kvinden af Mandens Ribben? Man maa jo dog antage, at Vorherre altid ved, hvad han gjør; men

hvorfor gjorde han da dette? Hvorfor? — Ja, tilstaa det kun, De ved det ikke. Men jeg ved det, og nu skal jeg sige Dem det. — Der har, som man kunde vente, ikke været et enkelt Motiv dertil, men mange Motiver, og naar de nu har erfaret disse af min Mund, saa vil De, det er jeg vis paa, med Stolthed kunde gaa hjem og lægge Dem til Hvile med den glade Tanke, at i Dag har De dog hørt og lært „noget Nyt“. — Den første Grund til, at Vorherre just valgte et Ribben af Manden til Evas Skabelse, var, at et Ribben allerlettest og bedst af Alt, hvad man fødes med, kan undværes. Det gjør slet Intet til Livets Vedligeholdelse eller vort Velvære, om vi have et Ribben mere eller mindre. Vorherre kunde derfor godt uden videre, under den store Overflødighed af Ribben, ved denne Leilighed have taget nogle flere; men der ser De hans Visdom i enhver af hans Handlinger, der blev nu kun taget et, for at Kvinden derved bestandig skulde mindes, hvor lidt der i Grunden udfordredes til hendes Frembringelse, en Erkjendelse, der kun kan bidrage til at gjøre hende saameget mere beskeden og ydmyg. Det har mange af vore Nutids-Damer vist ikke tænkt over før. Den anden Grund til, at Vorherre anvendte Ribbenet til Kvindens Skabelse, var, at man allerlettest kan faa faå i saadan et Ribben. Denne Kjendsgjerning er en Besvarelse paa den Indvending, muligvis en Kritiker kunde gjøre med Hensyn til Valget af Ribbenet paa Grund af dets

Unødvendighed; thi Milten kan ogsaa godt udtages af et levende Væsen uden synlige Følger, f. Ex. Løberne. Hvorfor tog da Vorherre ikke ligesaa godt Milten som et Ribben ud af Adam for deraf at skabe Eva? — Nei, thi det var jo aabenbart, at det Sted, hvor Milten ligger, ikke saa let og saaledes uden Risiko kan aabnes. Ribbenene ligge derimod lige klods under Huden, og at aabne den er baade en meget let og hurtig Operation, og at den heller ikke er videre smertefuld, lærer man deraf, at Operationen jo skete hos Adam medens han sov. En tredie positiv Grund til Kvindens Skabelse af Mandens Ribben er den Omstændighed, at Ribbenene ligge nærved Hjertet, de venstre lige tæt op til det og dækkende det, og hvor betydningsfuldt er ikke det baade for Manden og Kvinden? Der gives Manden derved en stadig Erindring om, at Kvinden er et sandt Hjerteanliggende for ham, og for Kvinden antydes det klart, at ved Mandens Hjerte er hendes Plads, at hendes Stræben skal gaa ud paa tilbørligt at udfylde den uden hende altid ledige og tomme Plads. Deraf kunne vi ogsaa forklare os, hvorfor en Mand og en Kvinde, naar de ret have hinanden kjær, altid uvilkaarlig trykke hinanden op til deres Bryst. Jo, thi saa er det først rigtig i Orden, saa erkjendes det ligesom instinktmæssigt fra begge Sider, at Kvinden i den Stilling og paa den Maade opfylder Skaberens Hensigt med de to Kjøen, og atter er kommen paa den Plads, hun før sin Skabelse

kun udfyldte som et ganske almindeligt Ribben. En fjerde Grund til, at Kvinden netop fødtes af Mandens Ribben, er: at intet Ben i hele det menneskelige Legeme er saa letbrækkeligt, og hvorfor, mener De, tog Skaberen Hensyn til denne Letbrækkelighed ved Valget? Det skal jeg sige Dem: Fordi han derved vilde bringe Kvinden til altid at erindre, i hvilken høi Grad hun, under Verdens maange aabenbare og skjulte Snarer og Farer, maa vogte sig for Lækage; og ligesom tvinge Manden til vel at mærke sig, hvor varsom og øm han nødvendigvis maa være i Behandlingen af det hele Kjøen, og navnlig af den, der stedse er ham nærmest, hans Ægtefælle, at hun ikke ved Skødesløshed, Ubetænksomhed, Slag o. s. v., skal beskadiges, eller gaa itu. — Her ser De ogsaa Grunden til, at man med Rette benævner Kvindekjønnen det svage Kjøen. Den femte Grund endelig til, at det var et Ribben af Manden, som af Skaberen blev anset for det rigtigste til Kvindens Dannelse, var, at der ikke gives noget Ben, som, udtaget af det menneskelige Legeme, bliver saa hvidt og smukt ved omhyggelig og hensigtsmæssig Pleie, som et Ribben. Ved derfor just at tage dette, vilde Vorherre ligeledes give Manden et alvorligt Vink om, ret kjærligt og omhyggeligt at pleie og omgaas med sin Hustru, at hun stadig kan blive hvidere og skjønnere baade for ham selv, og i det hele Samfunds Øie, og paa samme Tid Kvinden et vigtigt Paalæg om, at soignere sig selv saa meget

som muligt, før derved at blive behageligere og behageligere for Manden. Derved kan De ogsaa forklare Dem, hvorfor Hvidhed, Finhed og Renhed karakteriserer den ædle, sande Kvinde baade i Henhold til Legemet og Sjælen, og derved bliver det ogsaa saa forstaaeligt, at det smukke Kjønn har en saa naturlig Tilbøielighed til Stads og Pyntning; tilgiveligt derfor, at hun undertiden gaar lidt vel for vidt deri, lad os ikke harmes derover, men smukt erindre, at det kun sker som Følge af en dunkel Anelse om Fortiden og ligesom instinktmæssigt.

Her har De saaledes en Del, som jeg tror meget vægtige Grunde til, at Kvinden netop blev skabt af et Ribben. Der har uden Tvivl været flere Grunde; men jeg tør ikke være saa dristig at tro, at jeg skulde have kunnet udforske alle Skaberens Motiver dertil; de, jeg har anført, ville vel allerede kunne tilfredstille Dem, det er derfor vel næsten overflødig at besvare det Spørgsmaal, hvorfor overhovedet Manden, og intet andet paa den hele Jord, ansaas for mest hensigtssvarende til at levere Stoffet til Kvindens Skabelse, men ogsaa det Punkt ser jeg mig i Stand til at besvare, som jeg haaber til Deres Tilfredshed. For ser De, det er jo indlysende, at da der skulde skabes et Væsen, hvis Bestemmelse tydelig var, at skulle være til Fordel, Glæde o. s. v. for Adam, der gik saa ensom omkring og kjedede sig saa skrækeligt i Edens Have, maatte dette jo dog bedst opnaas

ved, at dette nye Væsen lignede ham mest, helst var af de samme Bestanddele som han, af hans Kjød og Blod, som man siger. Det vilde vistnok aldrig have været overensstemmende med den Visdom, som fremgik af den hele øvrige alt skabte Verden, dersom Vorherre havde kunnet falde paa at lade Kvinden skylde en Sten eller Vand eller Træ sin Oprindelse. Det kunde da ikke have været andet, end at Kvinden da enten var bleven saa haard og kantet eller saa vandet og flov eller saa klodset og stumpet, at hun næppe vilde have været i Stand til at tiltrække nogetsomhelst Mandfolk, og saa var jo hele Hensigten med hendes Skabelse forspildt. Naar hun ikke kunde behage Manden, hvad skulde hun saa skabes for? Dog vel ikke for at tjene til Kaffepassiar? Eller til at skaffe Manufakturhandlerne og Galanterihandlerne en større Næring og sætte Manden i flere og flere Omkostninger? — Nei! Hun blev netop skabt af Mandens Ribben, for at der strax kunde blive den fornødne Sympathi mellem de tvende Væsner, og for at vi deraf kunde lære, at Mand og Kvinde tilhøre hinanden, og kun i Forening med hinanden udgjøre et rigtig helt Menneske. Vi Mænd fik derved en Paamindelse om vel at vogte os for Hovmod og Arrogance; thi saa længe Manden ikke nøie og inderlig har knyttet sig til en Kvinde, saa længe er han ikke noget rigtigt Menneske, nei, han er ufuldkommen; thi han mangler et Ribben i sin Side, og han faar først denne Mangel

erstattet ved i en Kvinde at faa sit Ribben igjen. At Vorherre kun har taget et Ribben fra Manden og ikke to eller flere, har ogsaa sin Betydning. Derved har man jo ligefrem et Bevis imod Flerkoneriet. Et Ribben mangler Manden, en Kvinde bør hvile ved hans Bryst, men flere, det gaar slet ikke an; ligesaa galt som det er at have et Ribben for lidt, ligesaa galt er det at have en 3 à 4 Stykker for mange. Derfor er Mormoner og Pebersvende lige umulige; thi en Pebersvend forlader jo Verden ligesaa ufuldkommen som han blev sat ind i den; han har hele Livet ikke kunnet finde dette lille Ribben, som han har manglet, sandsynligvis fordi en eller anden Mormon har haft et Par Stykker formange. Og nu endelig til Slutning, hvilket Værd har Kvinden ikke ved at vide, at det dog kun er hende, der er i Stand til at gjøre Manden til et rigtigt, fuldkomment Menneske; som Hustru er det hendes Pligt at erstatte Manden; hvad han mangler, blive hans Supplement. Men Vorherre valgte netop kun et Ribben for at vise Kvinden, at hun kun skulde være en manglende Del af Manden, eller af det fuldstændige Menneske, hun maa ikke selv være Mand, Rasmus, kalder man det, for det har slet ikke været Meningen, saa forfeiler hun aldeles sin Bestemmelse. Nei, Manden skal være Mand og Kvinden skal være Kvinde, saa er Hensigten naaet; thi saa er Mand og Hustru et Væsen, et Legem og en Sjæl. — Punktum. —

Ja, nu véd jeg ikke flere Grunde for Øieblikket.

Skulde jeg tilfældigvis komme efter flere, skal jeg nok fortælle Dem det ved Leilighed.

Anmærkning. Dette Foredrag skyldes oprindelig afdøde Etatsraad Otto; det er skrevet af ham og foredraget af ham i Frimurerlogen, men skjænket mig til Eiendom og fri Afbenyttelse, med Tilladelse til at omarbejde det i nærværende Form, da det i hans Manuskript kun kunde bruges indenfor en snevrere Kreds.

GLÆDELIGT NYTAAR!

Glædeligt Nytaar! Store og Smaa,
Glædeligt Nytaar! Gamle og Unge,
Glædeligt Nytaar! I Mange, som staa
knuget og bøiet af Sorger saa tunge;
Glædeligt Nytaar! I Mange, som haardt
blev gennem Sygdom og Modgangen prøvet;
I fra hvem Aaret det „Bedste“ tog bort,
I som i Taalmod saa længe blev prøvet.
Glædeligt Nytaar! — hvad end er sket,
selv om med vore kortsynede Blikke
ei vi det fatted' — dog Et har vi set:
Hidtil saa svigted' Vor Herre dog ikke.
Om Meget vi vide saa god Besked,
og meget kjendes til Punkt og Prikke;
men Fremtidens Forhæng er rullet ned, —
hvad der ligger bag, ja se det véd vi ikke;

men rustet med Troens flammende Sværd,
med Haabets Skjold og med Kjærligheds
Kaabe,

saa kan vi trodse selv Mørkets Hær
og engang seirende jublende raabe:
Glædeligt Nytaar! Store og Smaa,
nu skal ei længer vi sukke og græde,
Alt, hvad vi forhen ei kunde forstaa
staar klart i den evige Nytaarsglæde.

TAK FOR I AFTEN.

Epilog.

Tillad mig at takke dem Alle, som kom
med Lyst og med Glæde herhen.
Ja, Herrerne taler jeg slet ikke om,
og Grunden er simpelthen den,
jeg hilser paa Damerne først, fordi
at jeg er jo ingen Tosse,
og har jeg dem bare paa mit Parti,
saa kommer skam Herrerne „osse“;
men nu, kjære Venner, nu noget nær
begynder jeg at blive bange,
at Nogle maaske vil bebreide mig her
at Klokken bliver formange;
men nu er ogsaa det Hele Slut
for denne Aften herinde,
naar blot De vil høre et lille Minut
hvad jeg endnu har paasinde.
Vil De nu ei i den kommende Tid
fra mig med Ulyst Dem vende,
hvis jeg fandt paa at byde Dem hid
igjen til en Aften som denne;

har De nu Ret faaet Rede paa,
naar jeg Dem om mig vil samle,
saa er det til Lyst for Store og Smaa,
for Unge saavel som for Gamle.
Kan De nu blot, ja jeg spørger Dem ad,
sige, aa jo! vi har haft en
behagelig Morskab, saa slutter jeg glad
og siger: Tak for i Aften.

Ingen pragtfuld Blomst fra Skjønheds Have
jeg formaar at bringe her som Gave,
kun en liden, som paa alfar Vei
ydmygst spirer — en Forglemmigei.

Indhold.

1. Peter Knap og Fuglereden.
 2. En Tour til Himmelbjerget eller Onkels Gris.
 3. Af Tante Rikkens Dagbog.
 4. Fra Kjøbenhavn til Korsør.
 5. Peters Optegnelser fra Skoletiden.
 6. Det første Kys.
 7. Om Trætøflen, Lædertøflen og Kantøflen.
 8. Hvad Folk siger.
 9. Tre Jyder.
 10. Et Foredrag om den Kunst, altid at kunne komme ud af det i denne Verden.
 11. Paa Grændsen af det nye Aar.
 12. Tænk, før Du taler.
 13. Et Par Ord om Antipathi.
 14. Hvorfor skabtes Kvinden netop af Mandens Ribben?
 15. Glædeligt Nytaar!
 16. Tak for i Aften.
-

